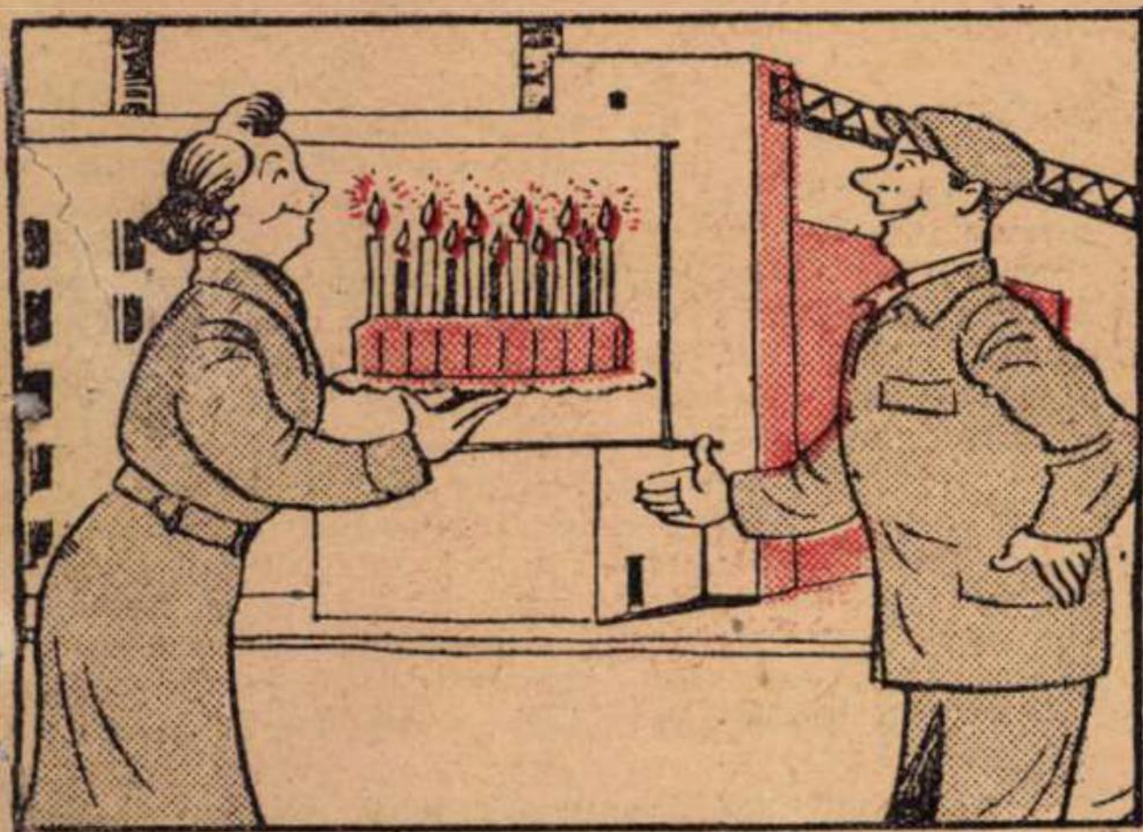
XI. évfolyam, 12. szám.
1955. március 24.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Mátrai Erőműben láttuk

A fogyasztó figyelmes

— Ezt a tortát maguknak hoztam szeretetem jeléül.

— És miért vannak rajta gyertyák? Hiszen nincs születésnapunk.

— Ezeket megspóroltam, mert az idén nem voltak áramzavarok.

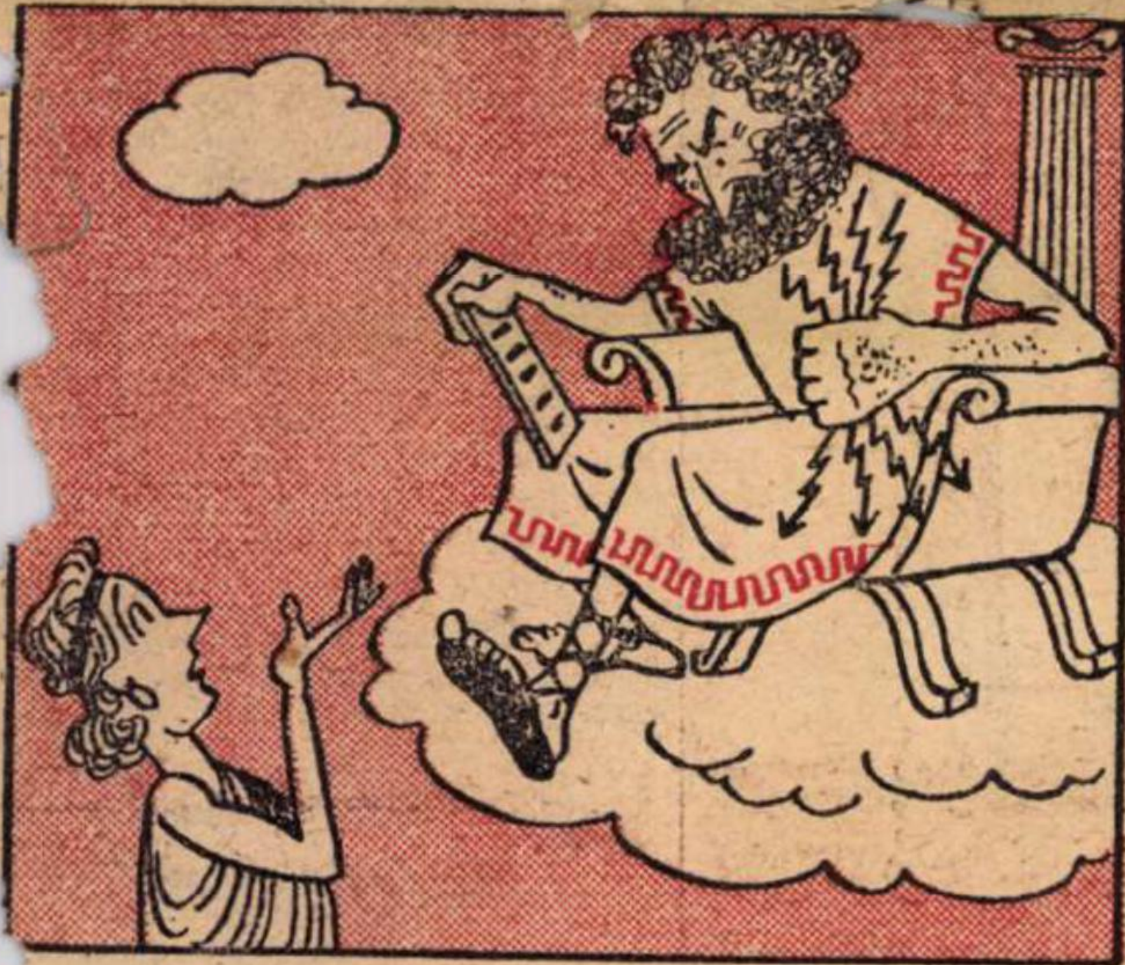
A kazánfűtő otthonában

— Ügyes ez a kislány. Alig tesz a tűzre, mégis milyen meleg van!

— Ja, ő az egyetlen, akinek az uram átadja a munkamódszerét...

Az Olümposon

— Mit lógatod az orrod, ó Zeus atya?

— Most olvasom, hogy mennyi elektromos áramot termel a Mátrai Erőmű! Ott én még segédmunkás sem lehetnék.

Fizikaóra az Erőmű iskolájában

TANÍTÓ. Idefigyeljetek, gyerekek! Ami a Földön egy mázsa, az a Holdban sokkal kevesebb. Ki tud még ilyen példát?

TANULÓ: Én tudok, tanító bácsi! Az a szén, ami Petőfibánya mérlegén egy tonna, az a Mátrai Erőmű mérlegén sokkal kevesebb.

Az Északmagyarországi Üzemélelmezési Vállalat figyelmébe

— Mi van ebédre, öregem?

— Sejtelmem sincs róla.

— De hiszen már megetted az ebédet...

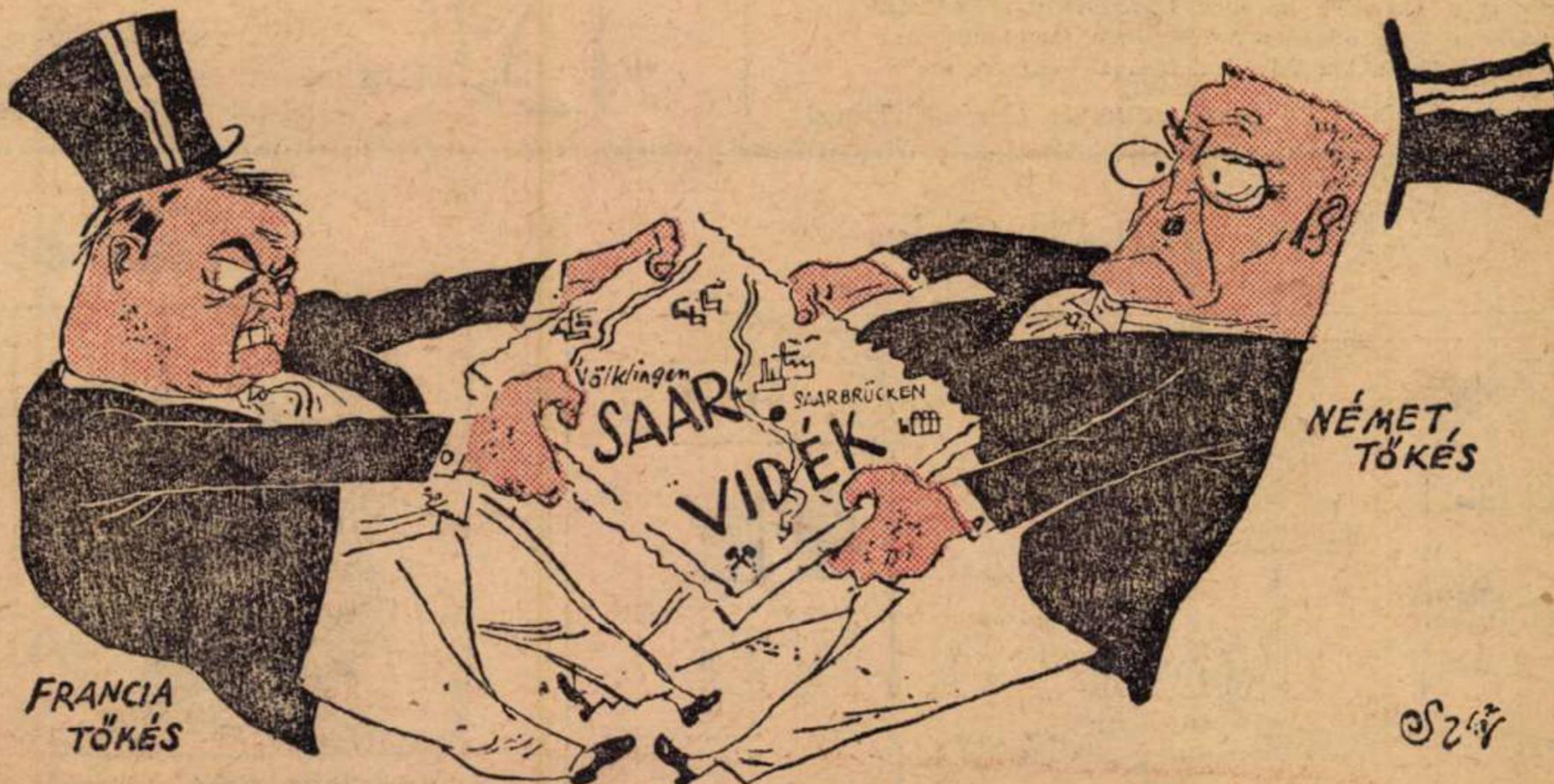
— Igen, de nem mondták meg, hogy mi volt az.

TAVASZ A TSZ-BEN

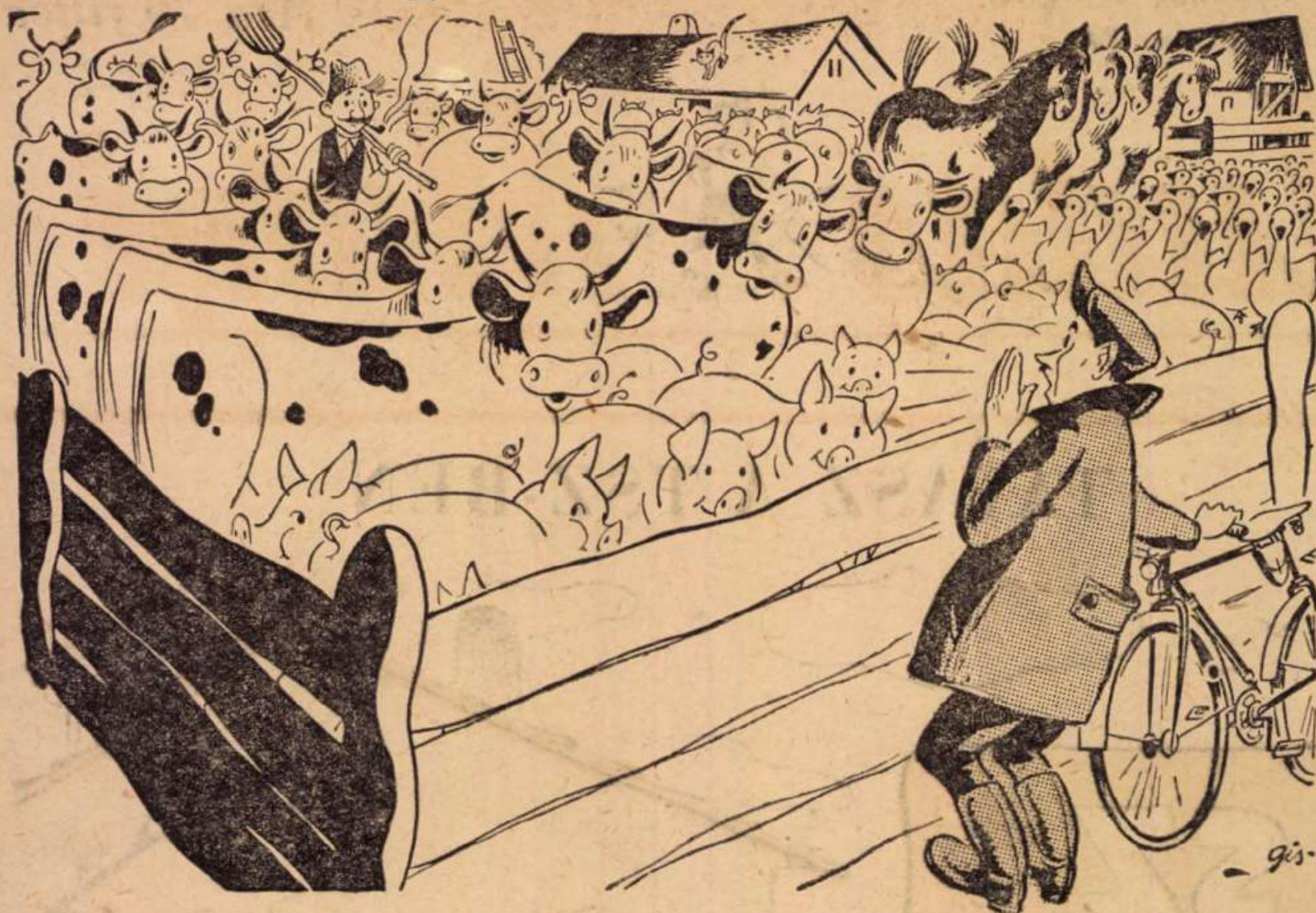
— Miért ácsorog itt Jani? Lépjen be!

Az elválaszthatatlan szövetségesek

Összeköti őket a közös érdek.

Egy tsz-elnök lidércálma

— Ha a háztájival végzett Kovács szaktárs, nézzen be a téeszbe is...

Külföldi Szemle

Amerikai útvesztő

Eisenhower elnök bejelentette a kongresszusnak, hogy 101 milliárd dollárt kíván fordítani új utak építésére. A jó utak civilizációt, gyorsaságot, kényelmet jelentenek. Mi az oka annak, hogy Amerikában mégsem fogadták örömmel ezt a nagyszabású útépítési tervet? Az elnök ugyanis elárulta, hogy az új utak a lakosság menekülését segítenék elő. Atomtámadás esetén az emberek kényelmésen, könnyűszerrel tudnak elmenekülni a nagyvárosokból, ha síma, széles utak állnak rendelkezésükre. Az elnök olyan utakat akar építtetni, hogy öröm legyen rajtuk menekülni,

„Repülő csészealj — a Marsból"

Sok fantasztikus regényt írtak már a repülő csészealjakról. Egy Cedric Allingham nevű angol író áttért az élmény-regényre. Leírta könyvében, hogy Skóciában éppen madarakat fényképezett, amikor egy körülbelül 17 méter átmérőjű repülő csészealj szállt le a mezőn, s kiugrott belőle egy jól öltözött magas férfiú. Beszélgetni kezdtek egymással, ami nem volt könnyű dolog, mert a marslakó csak törve beszélt angolul, de kézzel-lábbal mutogatva, eléggé jól meg tudták egymást érteni. A marslakó elmondta, honnan jön, s megkérdezte, hogy lesz-e háború. A szerző erre nem tudott választ adni. Talán arra gondolt, hogy ezt Dullestől kellene a marslakónak megkérdeznie, s esetleg magával is vihetné. A marslakó elmondta, hogy nemrég voltak a Vénuson és a Holdban, s arrafelé nincs különösebb újság. Csak éppen azt nem kérdezte meg, hogy az Arsenalnak miért olyan gyenge mostanában a csatársora, majd távozott. Az embernek önkéntelenül Karinthy Frigyes tréfája jut eszébe a marslakókról, akik eleinte nagy feltűnést keltettek, végül már a kutya sem törődött velük, s egyikük kabaréban lépett fel ezzel a dallal: „Én vagyok a marslakó Samu!"

Szóval krikettezzünk?

Mr. Lloyd George angol belügyminiszter nyilatkozatában kijelentette, hogy az angol nép azért olyan kiegyensúlyozott, mert szereti a sportot. Majd szó sze[...]int ezt mondta: *„Bár a kommunisták is krikettezn[é]nek!"*

Ez a kijelentés szöges ellentétben áll azoknak az angol lapoknak a véleményével, amelyek a labdarúgásban elszenvedett 6:3 és 7:1 után így sóhajtoztak:

„Még szerencse, hogy a magy[...]rok nem kriketteznek!"

Egyszóval, sporttársak, ha baj lesz krikettben is, ne minket szidjanak, hanem Mr. Lloyd George-ot!

Új cím

A koreai hazafiak nyilván meghatva veszik tudomásul, hogy angol konzervatív körökben milyen új címmel ajándékozták meg őket. Vádakat koholtak ugyan[...] többek között Alan Winnington[...] Daily Worker tudósítója és Mo[...]ca Felton Sztálin-békedíjas pedagógus ellen, s úgy értelmezték [...] koreai fogolytáborokban tett [...]togatásukat, hogy *„segítséget ny[...]tottak őfelsége ellenségeinek"*.

Őfelsége ellensége... S ha majd a koreaiak ezt a címet nem nyomatják rá a névjegyükre, újabb felségsértést követnek el.

Így tegyen az ember szívességet?

Az angliai Stalybridge-ben e[...] Frank Grundy nevű fiatal g[...]korló gengszter lelőtt egy Ge[...] Thompson nevű, 64 éves régiség[...] kereskedőt, majd az öregember könyörgésére átment a közeli gyógyszertárba, kötszert hozott, s amikor visszaérve rendőrök várták, keserűen szidta a hálátlan kereskedőt. Miközben a rendőrök elvitték, esküdözött, hogy soha többé nem segít bajbajutott embertársain.

F. L.

Bahnov és Kosztyukovszkij:

Személyzeti főnökét az igazgató bekéreti.
Közli vele, hogy jövőben egy titkárnő kevés neki.
— Valamelyik osztálynak a keretében szoríts helyet.
Lebegjen a szemed előtt: rugalmas a létszámkeret.
— Küldd csak hozzám, szól a másik, a többit majd elrendezem.
Egy a lényeg, hogy papiron szerelőként szerepeljen.
Azóta a vezér mellett ott ül másod-titkárnője.
Szegény lányka nem is sejti: ő az üzem szerelője.

Pár hét múlva szerelő kell. Nem papiron — valóságban.
Keresnek egy újabb rést a személyzeti állományban.
Ápolónő felvételére módot ád egy körrendelet.
Felveszik az ápolónőt, s nem tágul a létszámkeret.
Igaz, hogy ősz bajuszt visel, s drótot húz az oszlopokon.
Mégis ő a kedves nővér, legalább is — papiroson.
Később ápolónő kellett s belépett egy bájos lányka
Suba alatt beírták a kazánfűtő állományba.
Mikor ősz lett, fűtő kellett, persze erre nem volt keret.
Szegény sánta fűtő így csak sportedzőként szerepelhet.
Jött a tavasz, edzőt kértek az üzemi futballisták.
Ám de van egy sportedző már, így mutatják a bérlisták.
Ezzel ismét új alkalom nyilt a létszámbujtatásra.
S mint konyhalányt vették be a sportedzőt az állományba.

Ez a vidám társasjáték lehet, hogy még ma is folyna.
Ha egy létszám-ellenőr az orrát be nem dugta volna.
Ámde jött egy ellenőr és kiváncsian kérdezgette:
— Miért ül itt két titkárnő, mikor egy fér a keretbe?
— Optikai csalódás ez — igazgatónk szól és legyint —
Nékem csak egy titkárnőm van — könyvelés és bérlap szerint.
— Kérem én itt kettőt látok, egy lenszőkét és egy barnát!
— Az a barna ott, szerelő, nézze meg személyi-lapját.
— De hiszen a szerelő kint egy oszlopon villanyt szerel!
— Az kérem, az ápolónőnk, kartotékján így szerepel.
— Ki hát az a nyurga lány, ki karszalaggal járkál ott kint?
— Az a lány a kazánfűtő, legalább is akta szerint.
— Hogyha ő a kazánfűtő, ki lapátol akkor szenet?
— A sportedző, tekintve, hogy csupán erre jutott keret.
— Szavamra, már fő a fejem! Ki hát akkor a sportedző?
— Sportedzőnk a karton szerint: étkezdei segéderő!

Felsóhajt az ellenőr: — Itt senki sem az, kinek látszik!
Boszorkányos, ahogy ön a létszámkeretekkel játszik!
Igazgatónk ideges lesz, verejték ül homlokára.
Fény derült a művészi, de tilos LÉTSZÁMBUJTATÁSRA!
... Hamarosan leváltották, aránylag még jól megúszta:
Állítólag zsonglőr lett a Fővárosi Nagycirkuszba'.

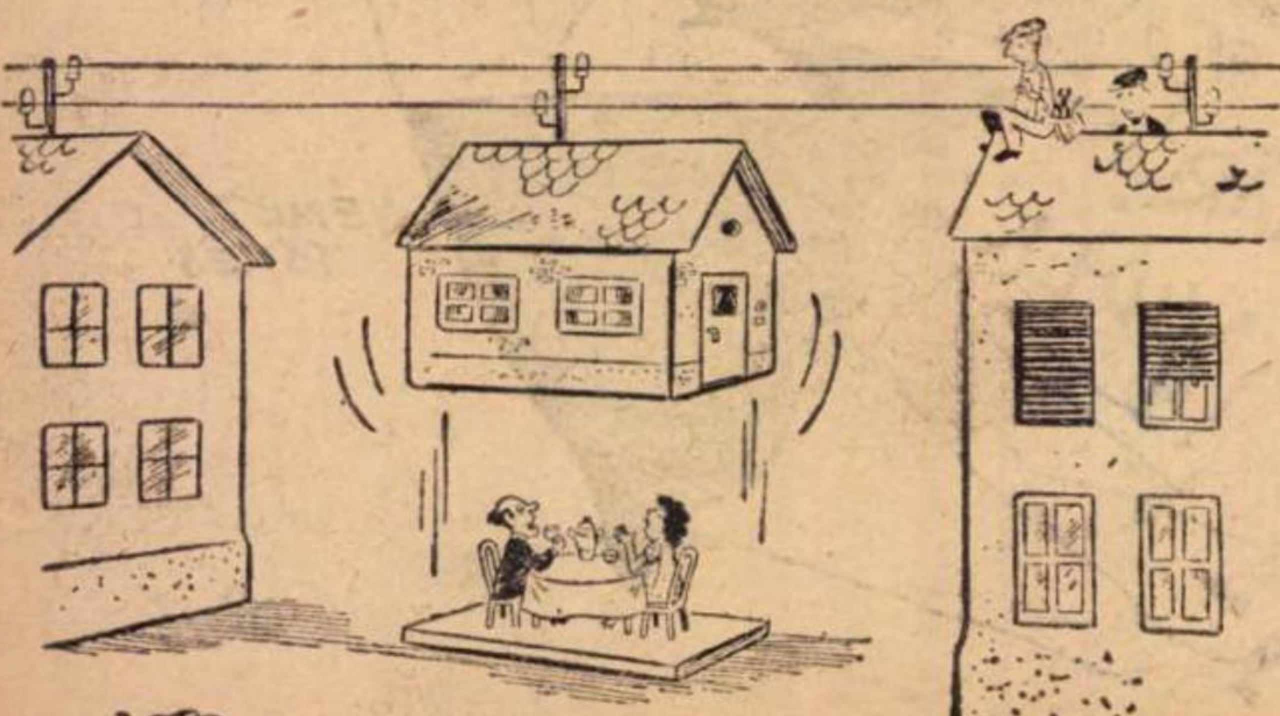
(Forditotta: Gerényi Tibor)

Irigység

Dulles: Óh, régi szép idők, amikor még nem kellett álruhát hordani...

Eheti őrült ötletünk

A villanyszerelő: Úgylátszik, egy kicsit feszesre húztuk a villanydrótot.

Tavasz a téeszben

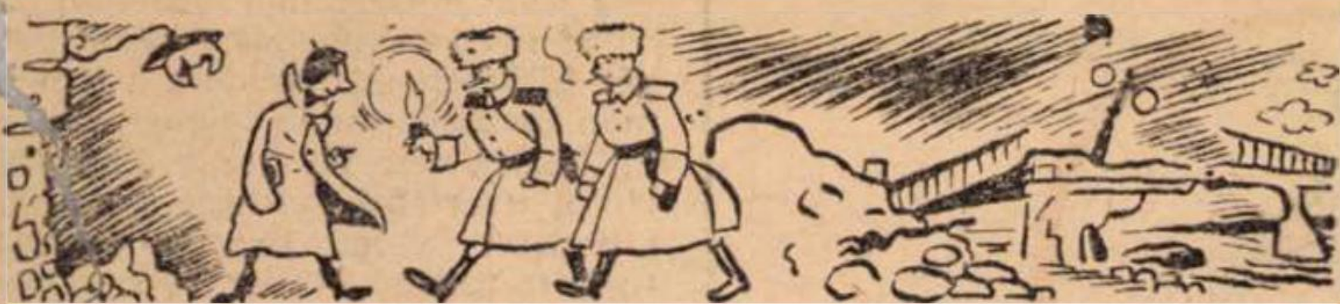
Növénytermesztési brigádvezető: Idehallgasson elnök szaktárs! A téeszben a növénytermesztés a legfontosabb!

Állattenyésztési brigádvezető: Idehallgasson elnök szaktárs! A téeszben az állattenyésztés a legfontosabb!

Téesz-elnök: Igazuk van! A téeszben a növénytermeszté[s] és az állattenyésztés a le[g]fontosabb!

Keszthelyi Zoltán:

TALÁLKOZÁSOM ANYEGINNEL

Három évtized szaladt el azóta, hogy iskolatársaimmal megálltam a Mátyás utcai böngészde kirakat előtt és megpillantottam Puskin verses-regényét, az Anyegint. Éppen akkoriban ismerkedtünk meg ezzel a műfajjal, ami egyesíti magában a líra és a regényesség követelményeit. Tankönyvemben találtam egy rövid részletet, könyv nélkül megtanultam. Még nem voltam tizennégy éves, de már akkor mély nyomokat hagyott bennem a remekmű néhánysoros szemelvénye. Messze volt az iskola és még messzebb a könyv, melyet kiszemeltem. Én nem kaptam édesapámtól zsebpénzt, mint a módosak. Pedig mindnyájan szegénygyereknek számítottunk. Mentő ötletem támadt: körbejárom a rokonokat és kérek mindegyiktől egy-egy fillért, majd csak összegyűlik a könyv ára. Egyik rokonom mosolyogva, kissé elnézően adta át az Anyegin árának töredékét:

— Okosabb dologra is gondolhatnál, mint egy kimustrált könyvre...

Még az hozzá, hogy néhány hét múlva lélekszakadva rohantam a Mátyás utcába. Megvettem a könyvet, s elhatároztam, hogy én is versesregényt írok majd, ha felnövök... A terv — terv maradt, de az Anyegin 1945-ig és azután is elkísért, akár ébren voltam, akár álmodtam.

A felszabadulás első évében a város szélén laktam, ugyanabban a kerületben, mint amikor enyém lett az Anyegin.

A Soroksári úton gyönge villanyfény világított. Boldog voltam, hogy a hatos villamos elvitt a Boráros térig, s várakozhattam a harminckettesre. Nem tudom, mi járt az eszemben, csak azt tudtam, hogy minden éjszaka szovjet tisztek és tisztnők mosolygó arcára függesztettem a szemem. Ezek a katonák gyakran várták meg a nagy késéssel érkező villamost; elindultak a Soroksári úton. Ilyenkor én is hozzájuk csatlakoztam, mellettük lépegettem és a biztonság érzése megerősített irántuk való bizalmamban és barátságomban.

Ősz volt. A Boráros téren léptek koppantak hirtelen. Két magas katona közeledett valahonnan a romos híd tájékáról. Megálltak és cigarettára gyújtottak. Én is cigarettát vettem elő, de nem volt gyufám. Közeledtem a katonák felé. Néhány szót motyogtam oroszul, mint a gyermek, aki először próbálgatja a szavakat. A két fiatal katona egyszerre gyújtotta meg öngyújtóját, hogy tüzet adjon: — Szpasziva — mondtam, azután szótlanul bámultam rájuk. Percek teltek el anélkül, hogy szó hagyta volna el a szánkat.

A csend megszakadt: a katonák zubbonyuk zsebéből képeslevelezőlapot húztak elő; még egy darabig kotorásztak valami után, de azt a valamit nem találták.

— Kárándás jeszty? — fordult hozzám egyikük és írásmozdulatot végzett égő cigarettájával.

— Jeszty — feleltem.

Néhány sort írtak, megcímezték a lapot, ezután hálás tekintettel, meleg hangon köszönték meg segítségemet. Élénk társalgás kezdődött közöttünk, kézmozdulatokkal és orosz töredékmondatokkal kevert nyelven.

Megtudtam, hogy a messzi Szibéria küldte őket hozzánk, a fiatal nemzedék mosolyával.

Kérdésükre félénken feleltem azt, hogy magyar író vagyok. — Szocialista író — mondottam kiegészítésképpen. Megelégedetten bólogattak. Szorongatták a kezemet. Erős szorításuktól össze ragadtak az ujjaim. Nem értettem az örömet és a szemükből sugárzó elismerést. A felszabadulásig nem igen tapasztaltam ekkora örömet, amikor mesterségemről esett szó. Mit írok — kérdezték. Regényt, verset? Inkább verset, feleltem.

— Ja poet — mormogtam.

— Kak Puskin — szólt a magasabbik.

Ráztam a fejem. Én még nem írtam versesregényt. Én csak lírai költő vagyok.

— Jevgenyij Anyegin — szólalt meg a másik és áhitatos hangon szavalt, talán egy negyedóra hosszat. Az Anyegint ekkor hallottam eredetiben. Amint abbahagyta szavalatát, folytatta a másik, zengő pátosszal. Elérzékenyülten bámultam ezekre a fiatal emberekre, akikkel összekötött engem Puskin, a nagy orosz költő. Meghökkenve bámultak rám és magukhoz öleltek, csak ennyit mondtak:

— Moj drug...

— Moj drug, barátom... — ismételtem a kedves szót, amely emberek és népek legszebb szava.

A pokolba vezető sikos út...

Churchill felzárkózását az atomfegyverkezési versenyhez „a pokolba vezető síkos útnak” nevezte egy angol lap

...És amitől az út sikos.

A Veszprémi Vegyipari Egyetemen

1950.

— Dékán elvtárs, ha maga ebből öt éven belül egyetemet csinál, akkor én mérnök leszek!

1955.

Női dolgok XVII

— Mama, miért nem ül az asztalhoz?
— Jó nekem fiam, itt is.

(Vasvári Anna rajza)

Népbolt-humor

Mi tagadás, heteken keresztül nem volt lámpaüveg. Vagy legalább is nem annyi, hogy korlátlanul adhattunk volna. Öreg néni csoszog a pulthoz.

— Ugyan, édes fiam, szánjon meg vagy öt darab nyolcas cilinderrel.

Az eladó mosolyog. Miért ne, hiszen van már üveg dögivel.

— Akár ötvenet is, aranyos néni!

— Hát van üveg?

— Mondom, adok akár ötvenet is!

— Akkor elég lesz egy is!

★

Ötév körüli, fogatlan kis szőke lép be a boltajtón.

— Bácsi, tessék adni dobozt!

— Nincsen, kislányom!

— Mikor lesz?

— Nem tudom!

A gyerek illedelmesen köszön és elballag. A kirakatnál egy nagyobb lányka vár rá. Nem vették észre, hogy kihallgattam a beszélgetésüket.

— Nem adott?

— Azt mondta, hogy nincsen! — görbült el a szája a kicsinek.

— Nem mondta, hogy mikor lesz?

A szöszi végigsimította a homlokát.

— Á! Hülye ez! Nem tudja!

★

Senki sem számított olyan gyönyörű nyárra, mint a tavalyi volt és senki sem gondolt olyan bőséges gyümölcstermésre. A befőttes üvegek egyszálig elfogytak, éppen az utolsó háromliteres üvegnél tartottunk, mikor Zámbó nénje besiet a boltba.

— Jaj, lelkem! Végem van! Hallja-e, oldalba böktem az uborkásüvegemet. Ugyan adjon a föld alól egy háromliteres üveget. Nem bánom, akármilyen, csak az a fontos, hogy szája legyen, amin az uborkát belerakom.

Nem voltam benne bizonyos, hogy hányadán állunk, úgy gondoltam, hogy hírül sincsen uborkásüvegünk.

— Honnan, aranyos néni? Hiszen ha mégannyi lett volna, az is elfogyott volna.

— Elfolyik az ecetem, drága gyerekem! Elpusztul az uborkám, édes fiacskám! Ugy szánjon meg egy üveggel!

Láttam az asszony kétségbeesett arcát, megsajnáltam. Letérdeltem a padlóra, s előhalásztam az egyetlen üveget.

— Jaj, köszönöm, kedves! — kopogtatta meg a néni boldogan az üveg oldalát, majd hirtelen felkapta a fejét. — Ugyan mutasson egy másikat hagy válasszak!

Belementem a játékba. Letettem az üveget a pult aljára, majd újra fölvettem, s odatettem az asszony elé.

— Ez már jobb! — kopogtatta meg a néni. — De ugyan keressen, kedves, még egyet.

Ujra letettem, s ismét felvettem ugyanazt az üveget.

Az asszony arca csillogott az örömtől. — Ez még idáig a legjobb! Édes fiam, ne sajnálja a derekát, hajoljon le még egyszer.

Megtettem. Hétszer egymásután emeltem fel neki ugyanazt az üveget, mire végül szakértelemmel helybenhagyta.

— Látja, kedves, kevesebbet fáradt volna, ha mindjárt ezt adta volna elsőnek.

No, gondoltam, most itt az ideje, hogy visszaadjam a kölcsönt, s a pult mögé invitáltam Zámbó nénit.

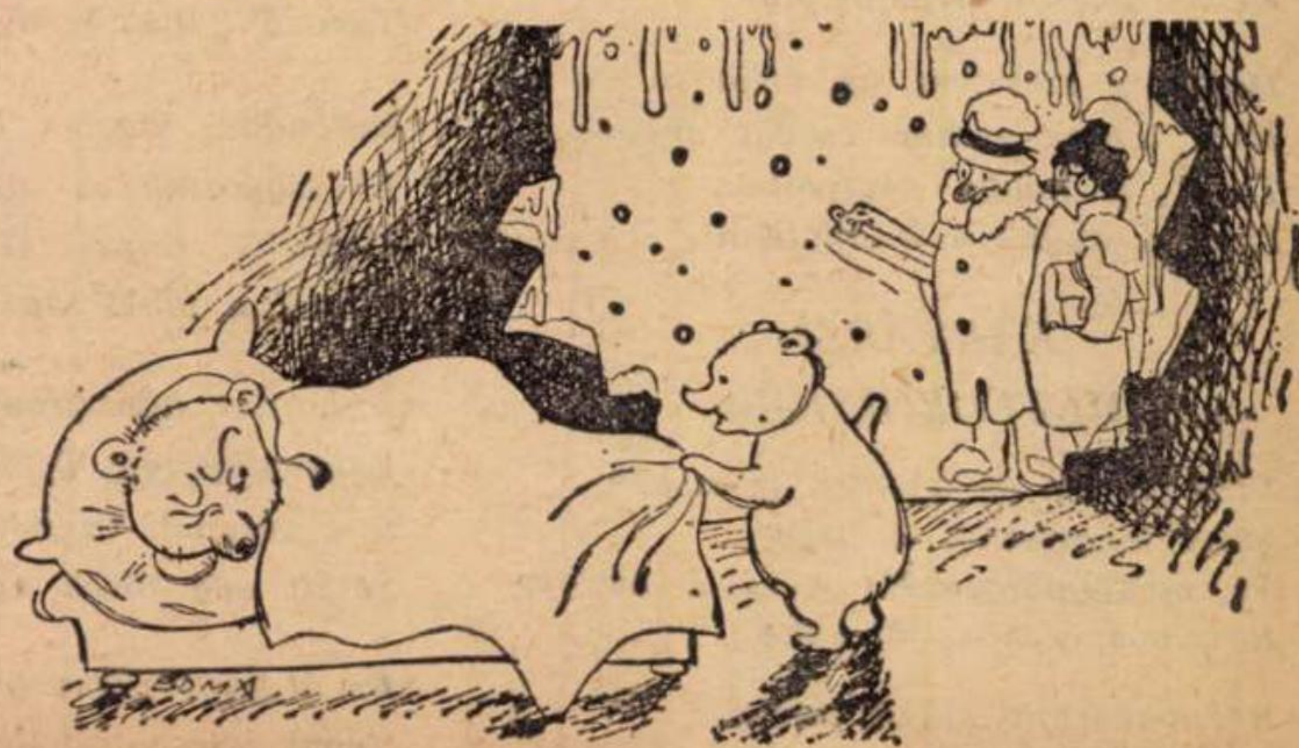
— Ugyan tessék már idenézni, hány üveget lát itt a pultban.

Az asszony lehajolt, bekukucskált, majd hirtelen felkapott, hóna alá csapta az egyetlen üveget, s meg sem állt a pénztárig.

Vevő még ilyen frissen nem hagyta el a boltot. Heteken át még az utcán is elfordította a fejét.

R. K.

A medvének volt igaza

— Apu, kelj fel gyorsan, a Meteorológiai Intézettől vannak itt önkritikát gyakorolni!

A humor könyvéből

Kisfaludy Sándor, a Himfy-dalok költője, korának egyik legintelligensebb elméje volt, de sok tekintetben a maradi gondolkozásúak közé tartozott. Csak ezzel magyarázható meg, hogy amikor a gőzvasút feltalálásának hire hazánkba elérkezett, Kisfaludy Sándor ezt mondta:

— A gőzvasút Magyarországon nem képzelhető el, mert nemes embert nem lehet kényszeríteni, hogy mikor legyen az állomáson.

Tompa Mihályt letartóztatta az osztrák hadbíróság „A gólyához" című költemény következő soraiért: „Neked két hazát adott végzeted, nekünk csak egy volt, az is elveszett."

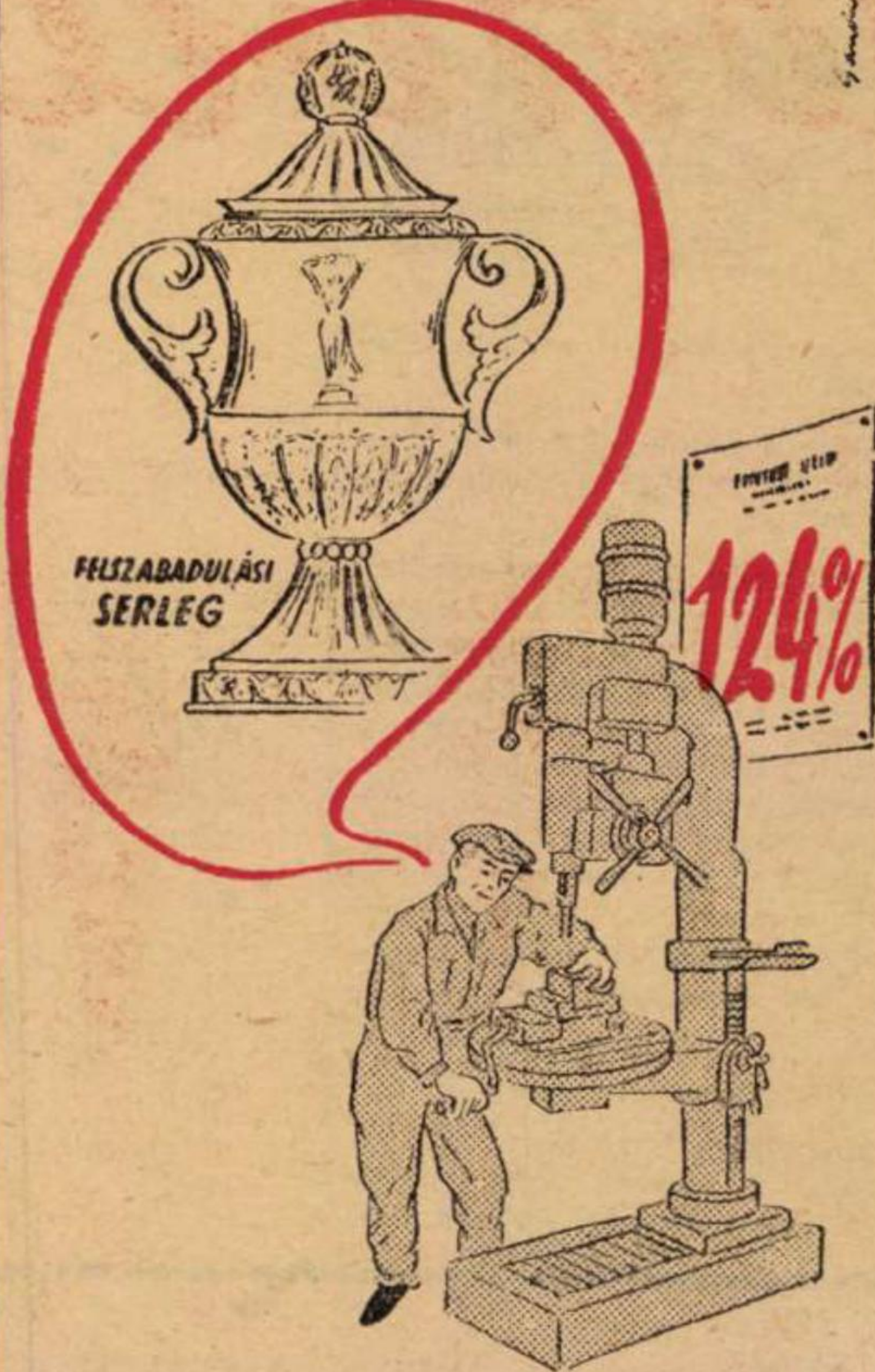
Sok zaklatás után hazabocsátották. A kassai auditor (hadbíró) ezt mondta a költőnek, amikor elhagyta a börtön épületét:

— Also jetzt sind Sie frei, de több gólya nem csinálni!

AKI MUNKA KÖZBEN...

...a pohárra gondol.

...a serlegre gondol.

EZER forint

Csak félszemmel mertem a nyereménylistára nézni. A vér lüktetett agyamban s a lábaimon összekoccant a papucs. Semmi kétség nem fér hozzá: ezer forintot nyertem! Feleségem kutató pillantást vetett rám és éberen figyelte arcom minden rezzenését. Igyekeztem nyugodtnak látszani. Könnyedén felhörpintettem az előttem lévő bögre tűzforró teát és mintha nem is égettem volna el a nyelvem, szemeimből üres közömbösség sugárzott. Eltökéltem, hogy nem árulom el magam. Az ezer forint egyedül csak az enyém lesz.

— Nem nyertünk? — kérdezte hirtelen a feleségem.

— Hogy milyen idő lesz? Enyhül az éjszakai lehűlés... — válaszoltam tűnődve.

— Nem nyertünk?

— Ugyan már, fiacskám... csak nem képzeled, hogy minket ilyen szerencse érhet?! — mondtam erőltetett hidegvérrel, majd, hogy elpalástoljam lábaim rogyadozását, aprókat szökelve bementem a hálószobába. A nyertes kötvényt azonnal aktatáskámba gyömöszöltem, miközben lelki szemeim előtt megjelent az ezer forint, egy nadrágszövet, egy puplining és egy pár cipő alakjában. Pillanatok alatt felöltözködtem és szokásomhoz híven gondterhelt tekintettel távoztam hazulról. Amikor megérkeztem a munkahelyemre, a színházba, mindenkinek elújságoltam az eseményt, mire a portás gratulált, a titkárnő a nyakamba ugrott, a kellékes pedig meghívott egy kisfröccsre az én kontómra. Egész nap önfeledten fürödtem a népszerűség mámorában és úgy vártam a beváltás napját, mint vőlegény koromban az esküvőmet. Elvégre ezer forint nem kis pénz, különösen ha az asszony nem tud róla. — Késő este, amikor hazaértem, a feleségem gyöngéden a nyakamba borult, ami eddigi tapasztalataim alapján mindig baljós előjelnek bizonyult.

— Apukám! Hallom, hogy mégis nyertünk!... — kiáltotta örömtől remegő hangon.

— Hol hallottad? — hebegtem szívettépő vidámsággal.

— Délben a Bizományi Áruházban volt dolgom, ott találkoztam a színházi kellékessel és ő mesélte!

— Mit keresett a kellékes a Bizományi Áruházban? — fakadtam ki dühösen, mivel már veszve éreztem az ezer forintot.

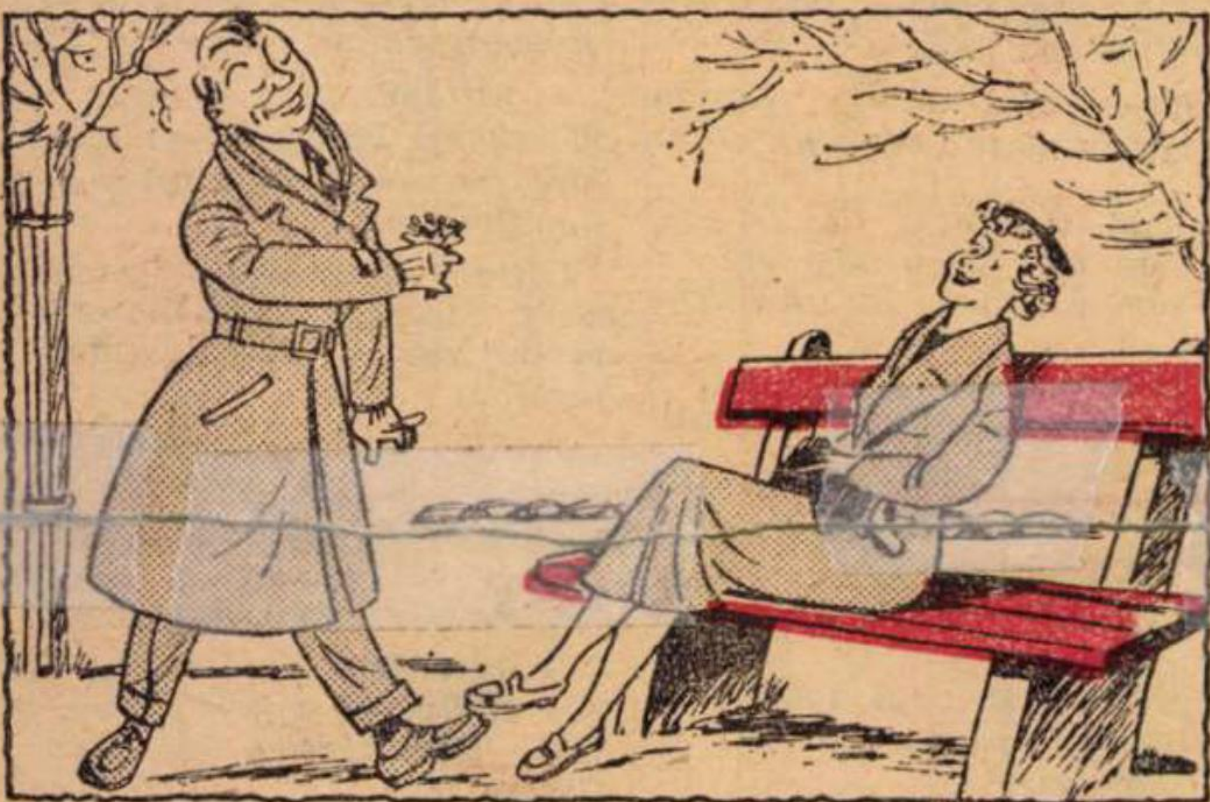
— A következő műsorban színre kerülő klasszikus egyfelvonásoshoz keresett egy XV. Lajos korabeli kardot.

Kényszeredetten vele nevettem, miközben magamban elátkoztam dramaturgi vakságomat, amiért nem cseréltem fel a műsortervben szereplő darabok sorrendjét. — Ugyanis ha a klasszikus helyett egy mai tárgyú darabot iktatok be — amihez nem kellenek tizennyolcadik századbeli kellékek — akkor most megvehettem volna a nadrágszövetet, a cipőt és a puplininget.

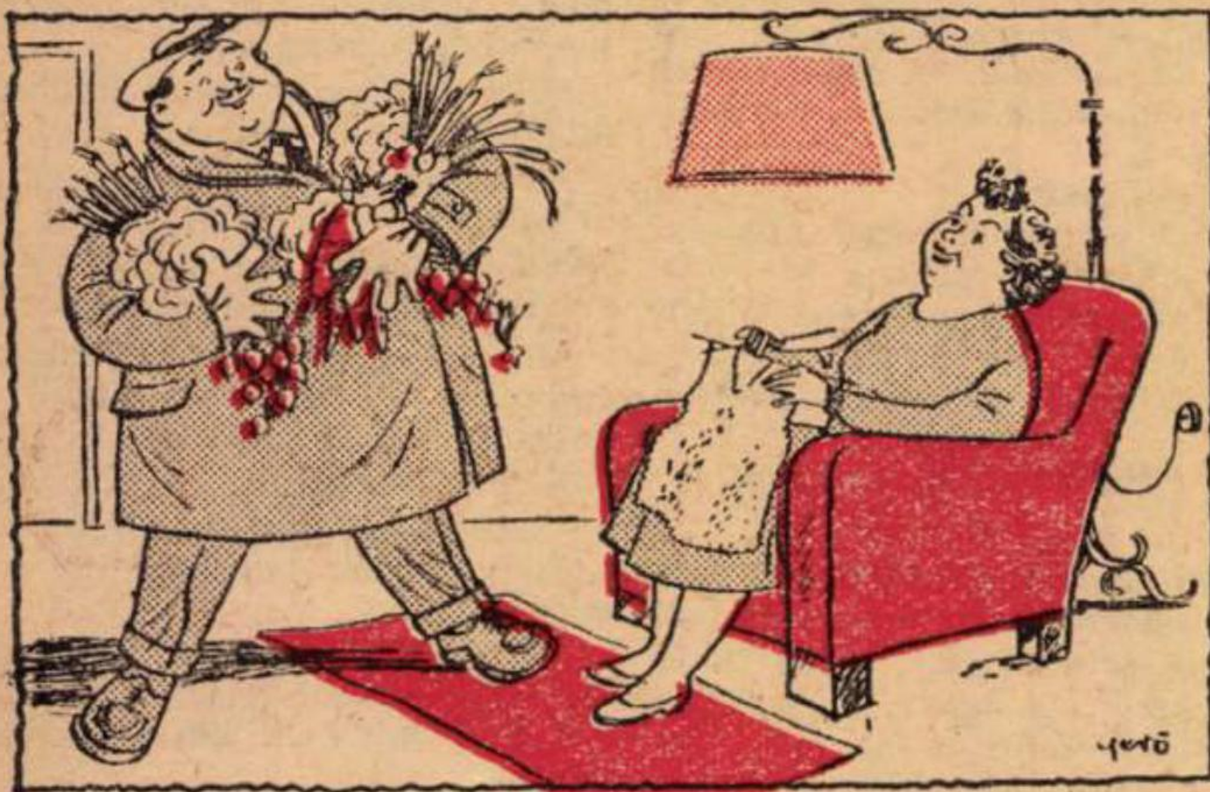
Igy viszont a feleségem vett nekem egy nyakkendőt...

Szilágyi György

Kétféle tavasz

— Nézd anyukám, itt a tavasz!

— Nézd anyukám, itt a tavasz!

Amerikaiak Japánban

— A felkelő Nap országában napfogyatkozás van

Gergely Miklós:

Egy vicces ember feljegyzései

ROMÁNC

Egyik fiú, a másik lány volt
És nagyon szerelmesek voltak,
Tavaly tavasszal órák hosszat
Nézték merőn a teliholdat.

Tavasz s szerelem szakértői
Nem látnak semmi csodát abban:
Tavaly a holdat nézegették,
Most a bútort a kirakatban.

KARTÁRSI METEOROLÓGIA

Száz villám a kartárs szemében,
Sötét viharfelhős a képe
És mennydörgésként küld a hangja
Rossznyavalyába, jófenébe.

Ki gyakorlott időjós, tudja,
Eljön a vad viharnak vége
És tavaszi nap süt az arcán,
Hogyha egy felettese lép be.

TAVASZÉJI ÁLOM

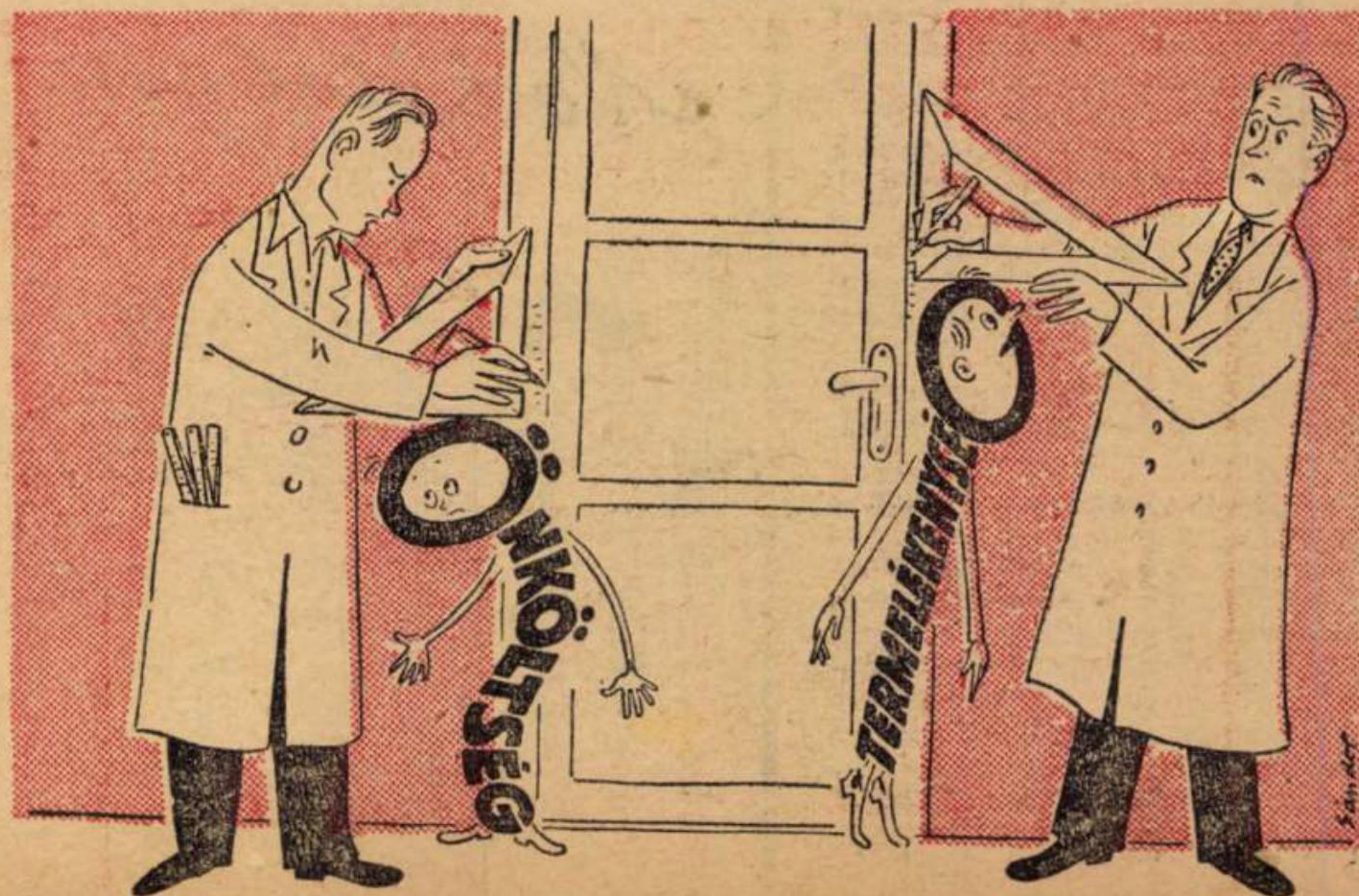
Jaj, bolond álmom volt az éjjel,
Expresszvonatra várt a rák
S a restiben a dióstésztán
Túróvá változott a mák.

Bőrönddel utaztak a kigyók
És kigyóztak az utak ott,
Mopszlik, törpék és óriások
Voltak a többi utasok.

A hordár háromtonnás pakkot
Egyensúlyozott ujjhegyén
S a peronon tizenöt nejjel
Sétált egy török agglegény.

De legfantasztikusabb az, mi
Végül lezárta álmomat:
Menetrend szerint, másodpercre
Berobogott a gyorsvonat.

Egy kis mérés az ajtófélfán

— Görbén állsz fiam, ahelyett, hogy kisebb lennél...

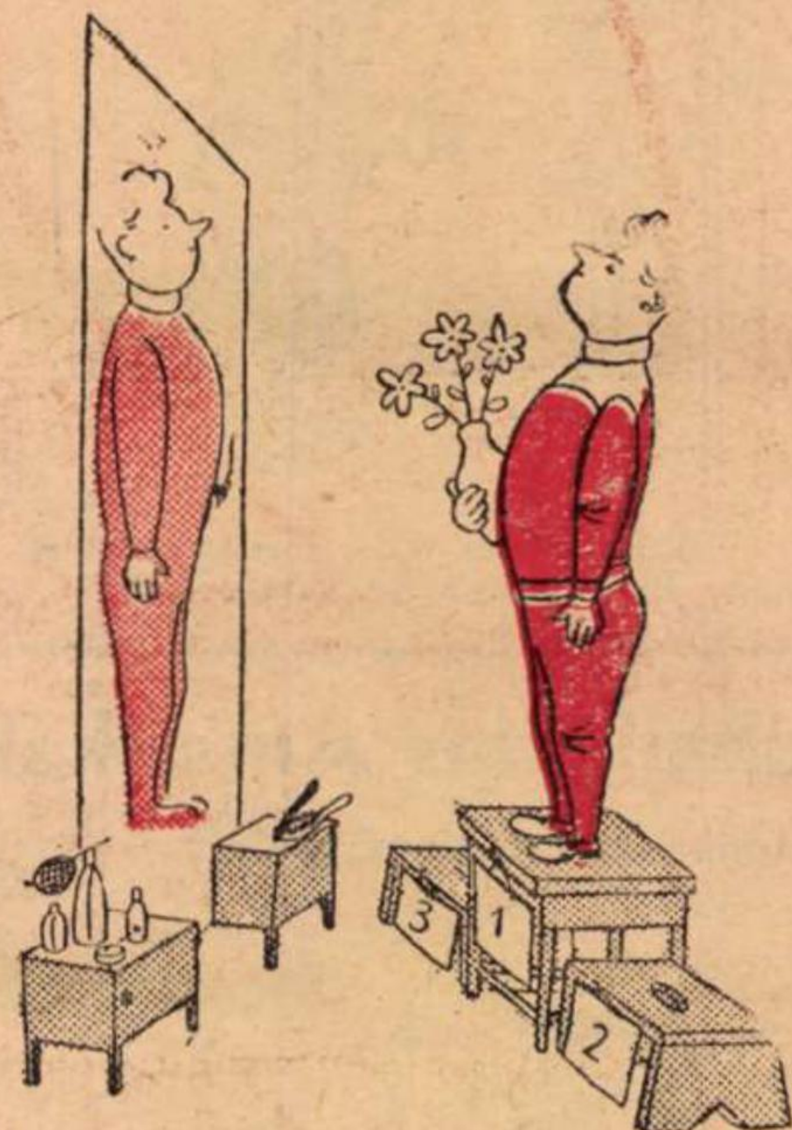
— Nem ágaskodni kell fiam, meg kell nőnöd...

12 sportvicc

Búcsú a téltől

Aki már most gyakorol az olimpiára

Mezei futóverseny

Angyali akadály

— Adját [illegible] labdát!

A műugró

— Látod, már megint elkésett!

A körúton

— Miért rugdalja a lábamat? Azt hiszi, meccsen van?
— Kikérem magamnak, soha életemben nem voltam!

Játékvezető a szemorvosnál

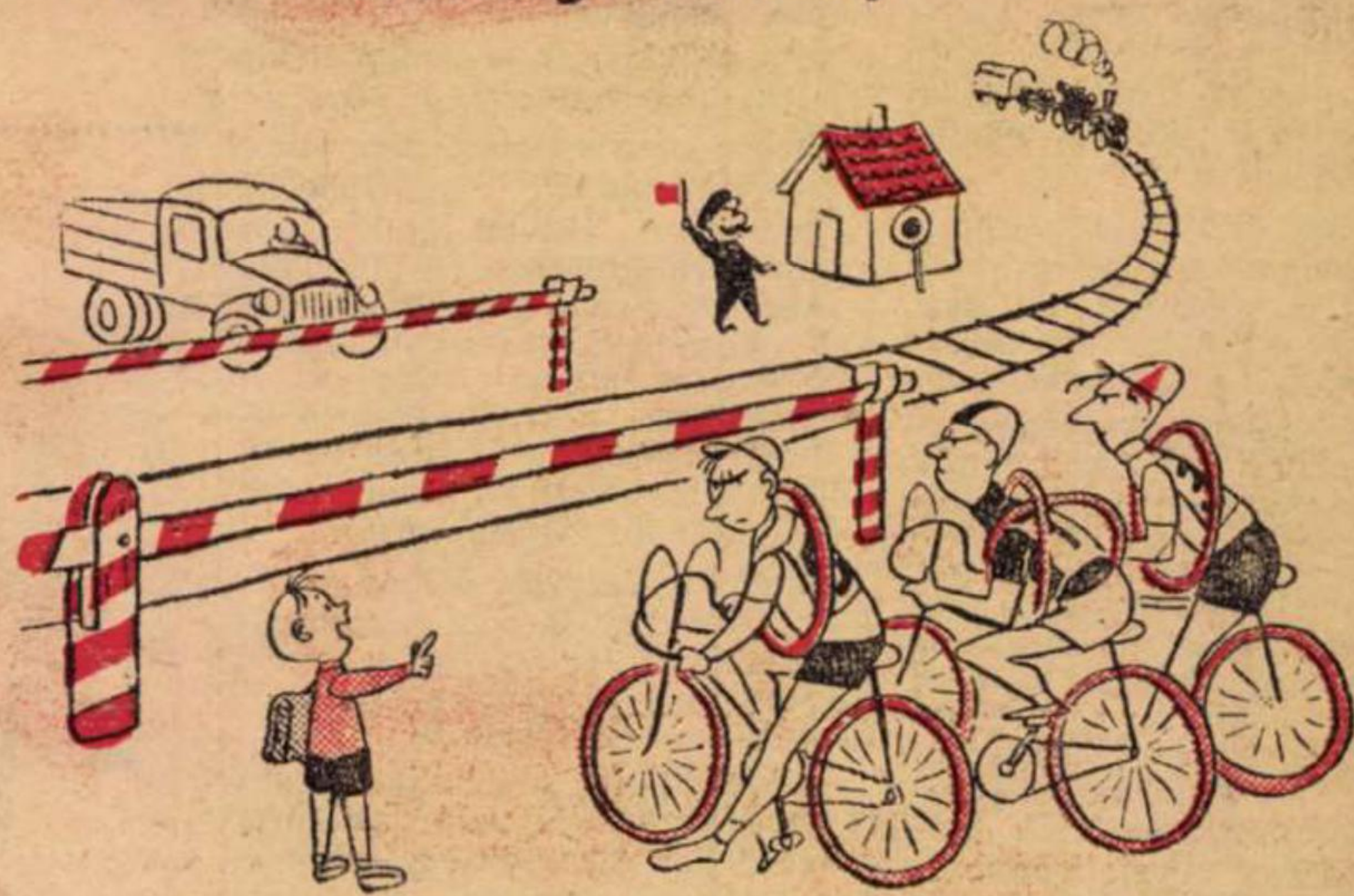
— Nem látom!

Gombfoci

— Ez a legjobb játékosom, csak kár, hogy iszik...

Országúti verseny

— Erre mondják, hogy fárasztó sport, pedig tele van pihenővel...

Szurkoló a futballmeccs után

— Fene egye meg, már megint kapufa!

Evezősnyolcas

— Húzz rendesen ott hátul, mert odamegyek és összetörlek!

Pótlelátó

Reber László rajzai

A humor mesterei

Móra Ferenc:

Az ifiakkal való nyájas társalkodásnak módjáról

Bizonyos Frau Tuffner nevezetes asszonyszemély volt a maga idejében, a XVIII. század derekán Bécsben. Arról volt nevezetes, hogy ő adta a legjobb polgári nevelést két hajadon leányának, akik közül az egyiket hívták Kunika Annának, a másikat hívták Gödecke Krisztinának. Ennek a két leányasszonynak az okulására könyvet írt a világi dolgokban való illendőségről és az anynyira megtetszett Mária Teréziának, hogy saját költségén kinyomatta birodalma minden Kunikáinak és Gödeckéinek örömére és hasznára.

Mindenekelőtt azt köti a lelkére Tuffner mámi Kunika Annának és Gödecke Krisztinának, hogy ha leánybarátaiknál lesznek viziten és olyankor fiatal urak is beállítanának közéjük, akkor *rögtön bujjanak el.*

„Ha pedig mégis egy asztalhoz kell velük ülnötök, akkor hajtsátok meg magatokat, szegezzétek a tányérotokra szemeteket és *a világért se nézzetek a gézengúzokra.* Evés közben egy szót se szóljatok hozzájuk és arra különösen gondotok legyen, hogy *a lábatok meg ne mozduljon.*"

Amiből látnivaló, hogy voltak olyan hajadonok is, akiknek megmozdult a lába. És különös divatra lehet következtetni a következő intelemből:

„*Hasatokat előre ne toljátok,* mert az nem illik, halljátok-e? És ha ebédnél egy keveset ettetek, azonnal takarodjatok a szobátokba és *zárjátok be utánatok!*"

Evésben, ivásban általában nagyon mértékletesnek kell lenni, mert az étvágy nagyon szégyelni való dolog.

„A vendégségnél keveset egyetek, mert azt fogják mondani: otrombák vagytok, *inkább egyetek előbb otthon valamit.* A borospohárhoz a világért se nyúljatok s ha rátok köszöntik, el ne fogadjátok, ha pedig megszomjúztok, szólítsatok meg egy másik leányasszonyt, hogy engedje által a vizespoharat. Az ifjak, ha kérdeznek, tegyétek hallatlanná, s ha almát, vagy körtét hámoznak számotokra, akkor hozzá ne nyúljatok."

Azonban az ördögnek még az almahámozásnál is gonoszabb találmánya a tánc s itt kell nagyon résen lenni az erényes hajadonnak.

„Ha a tánc között valamely ifjú mellétek ül s kezeteket megfogja, vonjátok el tőle s *tegyétek kötényetek alá.* Ha pedig szabadabban szólna s azt mondaná, hogy titeket szeret és unszolna benneteket, ezt feleljétek neki:

— Azt hiszi, hogy bolondja vagyok? Menjen isten hírével, nekem nem kell a tsatsogása."

Persze, már akkor is voltak olyan ifjak, akiket még az isten nevével se lehetett elűzni.

Ez esetben hatásos eszközökhöz kellett folyamodni:

„Ha lánytársaitok feküdni mennek, ti is azonnal elmenjetek, halljátok-e? S ha valami ifjú utánatok menne és tartóztatni akarna, azt mondjátok neki, hogy *takarodjék, mert másképp pofonvágjátok a neveletlen szamarat,* mi köze neki a szűz lány nyoszolyájához. Ha pedig erőszakosan meg akarna tsókolni, *tsapjátok arcul,* s azt mondjátok neki: *Mi közöd van néked hozzám, szemtelen ökör?*"

Az a kérdés most már, hogyan szereztek hát férjet a Kunikák és Gödeckék, ha minden közeledésre pofonnal válaszoltak? Az nem az ő dolguk volt, hanem a rokonoké.

„Ha rokonjaitok számotokra valamelly ifjat kiválasztanak, elégedjetek be vele, de soha se tékintsetek rá és soha se szóljatok vele. Ha az emberek menyasszonynak mondanak, azt el kell tagadni, azt kell mondani, hogy hagyjanak nektek békét. Ha vőlegénytek veletek tsatsogni akarna, azt mondjátok neki, hogy *idő előtt ne legyen olly vakmerő,* hanem menjen tsatsogni férfitestvéreihez, vagy atyafiatokhoz, s mindaddig távol maradjon, [illegible] nem ád."

Addig is természetesen nagyon szorgalmatosan kell járni a templomba, azonban:

„Ott ne vigyorogjatok a tséltsap ifjakra, hanem nézzetek a papra."

No, ez nem eshetett nehezükre Kunika Annának és Gödecke Krisztinának. Hiszen akik ilyen szigorú erkölcsökben nevelkedtek, s akik még a tulajdon vőlegényükkel való csacsogástól is tartózkodtak, azok bizonyosan talpon állva mentek be a mennyországba. Könnyű volt nekik a papra nézni, mikor az mindnyájuknak csak glóriát láthatott a feje körül.

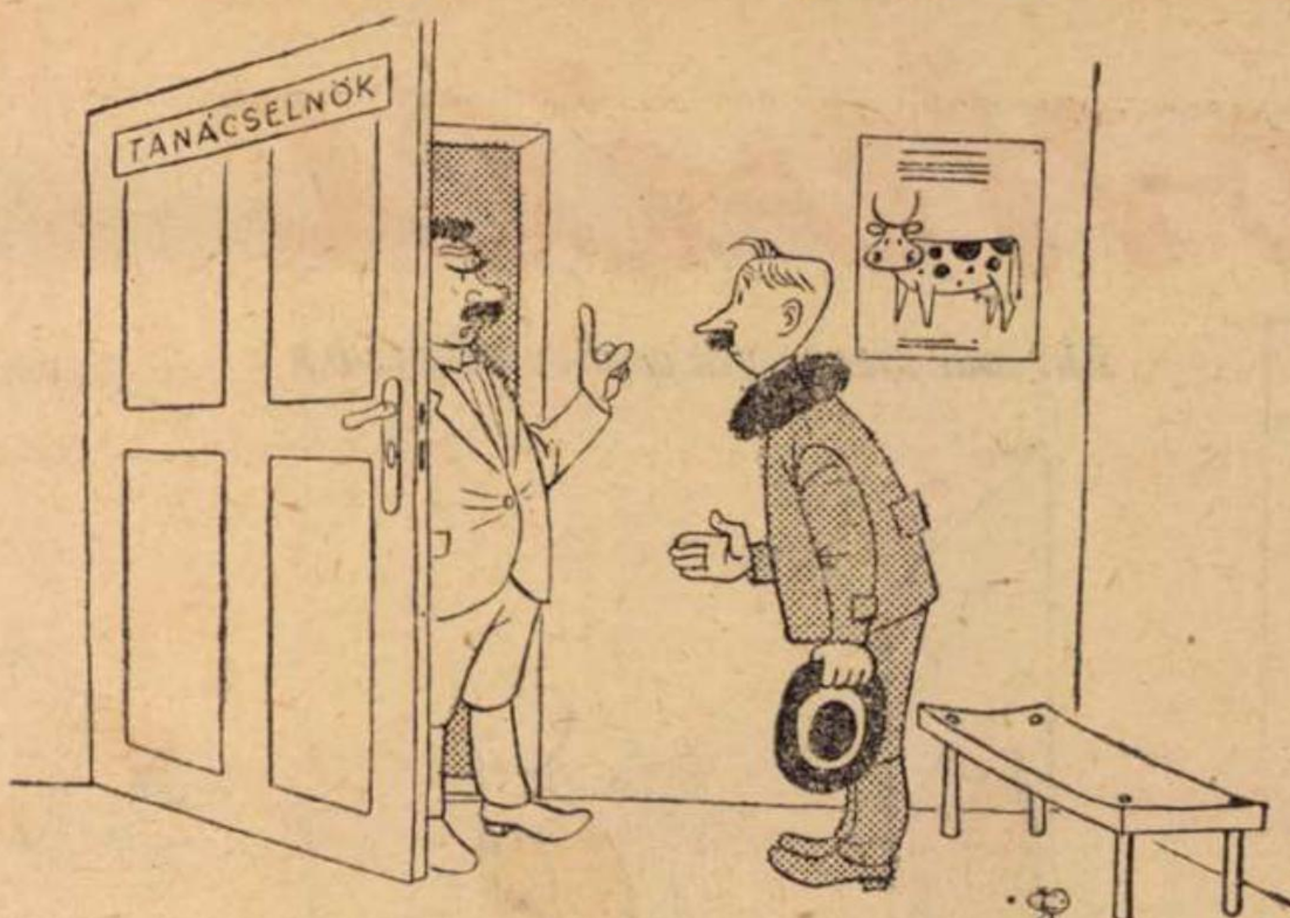
Az ám, csakugyan. Mikor Abraham a Sancta Clara, a szabadszájúsága miatt hirhedt augusztinus egyszer magdolnanapi prédikációt tartott, azt így fejezte be:

— Most pedig ide hallgassatok, ti szeméremnélkül való asszonyi állatok! Van köztetek egy különösen orcátlan, parázna teremtés, akit én most azzal fogok megbélyegezni, hogy fejéhez vágom a breviáriumot.

Csakhogy mire fölemelte a karját, akkorára csupa üres padok meredtek rá. Mert az összes Kunikák és Gödeckék a pad alá dugták akkorára a fejüket.

(1927)

Még neki áll feljebb

— Már két órája várok tanácselnök kartárs!
— Magának ilyen sok ideje van vetéskor?

Tanúkihallgatás Amerikában,

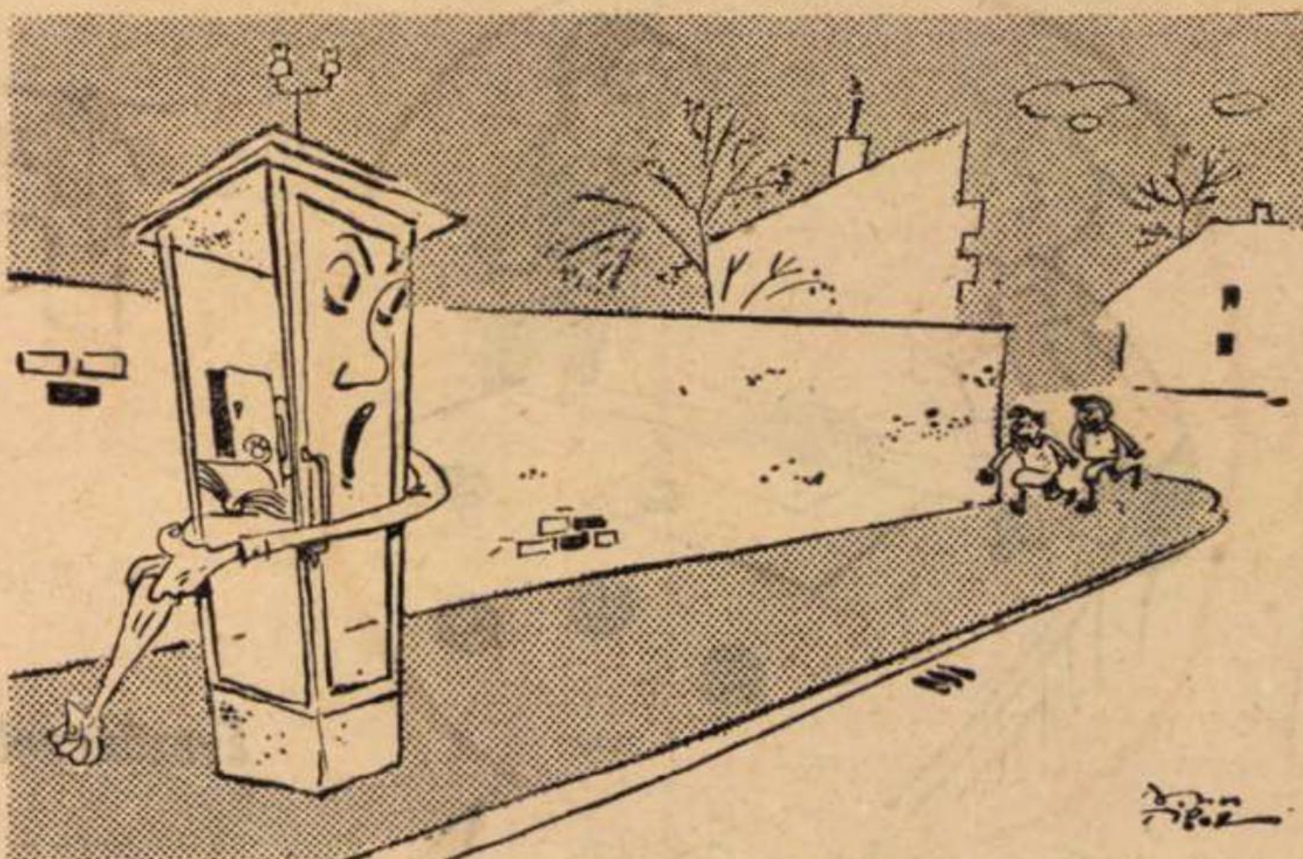
kommunistaellenes perben

— Csak a tiszta hazugságot vallja!

Pesti pillanatkép

Új nyilvános telefonokat állítottak fel a főváros külső kerületeiben.

— Ahá... Jönnek már az ebadták!

... Itt ülök a kandallómnál,
Fel van szítva melege.
Hogyan történt a felszítás,
Arról szól e kis rege.

Édes férjem, mint a macska,
Szereti a meleget,
De a fával csinján bánik,
Lévén szűkös a keret.
Igy szól hát, ha reggel elmegy:
— Rádbízom a tüzelést.
Mikor kell a tűzre tenni,
Azt a percet le ne késd!
Ha a parázs rőten izzik,
Vigyázz, fiam, az a „rajt".
A parazsat úgy megműveld,
Mint traktoros a talajt!
Egyengesd el s ágyazz bele
Ügyesen pár lignitet.
Lignit fölé daraszén jön,
Erre meg egy kis brikett.
Majd egy réteg pécsi iszap,
Döfködj bele hézagot!
S kézzel nyúlj be, amikor e
Néhány kokszot szétrakod.
Tetejébe jöhet egy kis
Mizserfai nyomtaték —
S egy darab fát, ha beékelsz,
Húsz perc múlva lánggal ég! —

Felmondtam a leckét szépen;
De mert van gond néha más —
Tűzre tenni elfeledtem,
S megsértődött a parázs!
Gyömöszöltem fát a fára,
Hátha, hátha belekap...,
Ugy hódoltam térdenállva,
Mint a szentképnek a pap.
Végre győztem! A parázs még
Rengeteg fát megevett,
De eljött a drága perc, hogy
Befogadta a szenet...
Édes férjem a meleggel
Elégedett volt nagyon.
— De ugye, egy fánál többet
Nem használtál, angyalom? —

— Egy fa volt csak! —
bizonykodtam
Szemem szendén sütve le.
Ő egy hasábfára gondolt
S békén nyugodott bele.
Takarékos angyalának
Nevezett és átkarolt...
Dehogy szóltam, hogy az „egy fa":
Tán egy egész nyárfa volt!

K. Tóth Lenke

Párizsi gondok

— Miért olyan szomorú, Madame?
— Tele vagyok gondokkal. A férjem csak átmenetileg tudott elhelyezkedni.
— Mi a férje, Madame?
— Francia miniszterelnök.

Sok a panasz a kőművesszerszámokra

— Hé! Hamisan fütyül, szaktársam!
— No és? A vödörnek úgy sincs füle...

— Így görbüljek meg, ha ez egy jó ásó!

Kulturfront

Darvas Szilárd:

CAESAR ÉS A SLOW-FOX

A napokban résztvettem valami előadáson, melyen többek közt egy ifjú énekesnő is fellépett. Óriási sikert aratott, annak ellenére, hogy nagyon incifinci hanggal rendelkezett, valósággal rágcsálta a mikrofont a közérthetőség kedvéért. Ez az, amit „szobahangnak" neveznek, legokosabb ugyanis, ha az illető bezárkózik egy szobába és ott magában énekel.

A művésznő a frenetikus sikert egy dallal aratta, amely úgy kezdődött, hogy *„Veni, vidi, vicsi . . .*" Tudvalévő, hogy ez magyarul annyit jelent: „Jöttem, láttam, győztem . . ." Julius Caesar üzente ezt egy győztes hadjárata után a szenátusnak, igaz, hogy ő nem „vicsit", hanem „vicit" mondott, de ebből is látható, hogy a művelt Nyugat a korlátlan lehetőségek hazája, ott egy viciből nemcsak házfelügyelő lehet, hanem vicsi is.

Szóval kétségtelen, hogy a dal sikerét elsősorban a „bemondás", a kezdő sor biztosítja, főleg a közönség ama rétege előtt, amely még annyit se tud latinul, mint én, s így valami szerelmi pikantériát sejt a caesari igék mögött. Annál inkább, hiszen a dal folytatásában megszűnik a latin kultúra és a hadjárat magyarul folytatódik, méghozzá nem is Gallia, hanem valami nő meghódításáért.

Meg kell hagyni, a kezdeményezés óriási: nagy emberek mondásait bedolgozni a futó táncdalokba. Igy a táncos rumba közben nemcsak a lábait, hanem a műveltségét is emelgeti. Rettenetesen sok jót mondtak a nagy embrek, évtizedekre biztosítani tudják a sláger-szükségletet. Hogy csak a szóban forgó Caesarnál maradjunk, ő mondta azt is, amikor átkelt a Rubicon nevű folyón, hogy „Alea jacta est", vagyis „a kocka el van vetve". Azóta ez is szállóige lett, az emberek mindig ezt mondják, ha átkelnek valamin. Egész jó kis dalt lehetne belőle írni, ilyenféleképp:

Alea jacta est,
igyunk egy kanna szeszt,
sose habozzunk, múlik az óra,
gyerünk evezni a Rubicónra,
ajánlom önnek ezt.

Caesar mondta azt is, hogy „Et tu mi fili Brute!" Te is, fiam, Brutus? Akkor kiáltott fel így Caesar, amikor az összeesküvők Brutus nevű fogadott fiának bölcs és körültekintő irányítása mellett szurkálták agyon. Ez is szállóige lett, azóta mindenki ezt mondja, ha valami Brutus nevű ember szurkálja. Hálás slágertéma:

Et tu mi fili Brute,
nem fontos, hogy rút-e,
nem fontos, ha szép,
kérd meg a kezét.

Ajánlani tudom még a következőket: *Ave, Caesar, morituri te salutant!* (Ezt a gladiátorok mondták). *Ich kenne meine Pappennheimer!* (Ezt Nagy Frigyes mondta.) *(L' état c' est moi!* (Ezt XIV. Lajos mondta). Fantasztikus, hogy itt Pesten egyesek minden nyugati ostobaságnak beugranak. (Ezt én mondom).

Ketten szovjet vendégeink közül

Pavel Liszicián, a Szovjetunió Állami Akadémiai Nagyszínházának magánénekese.

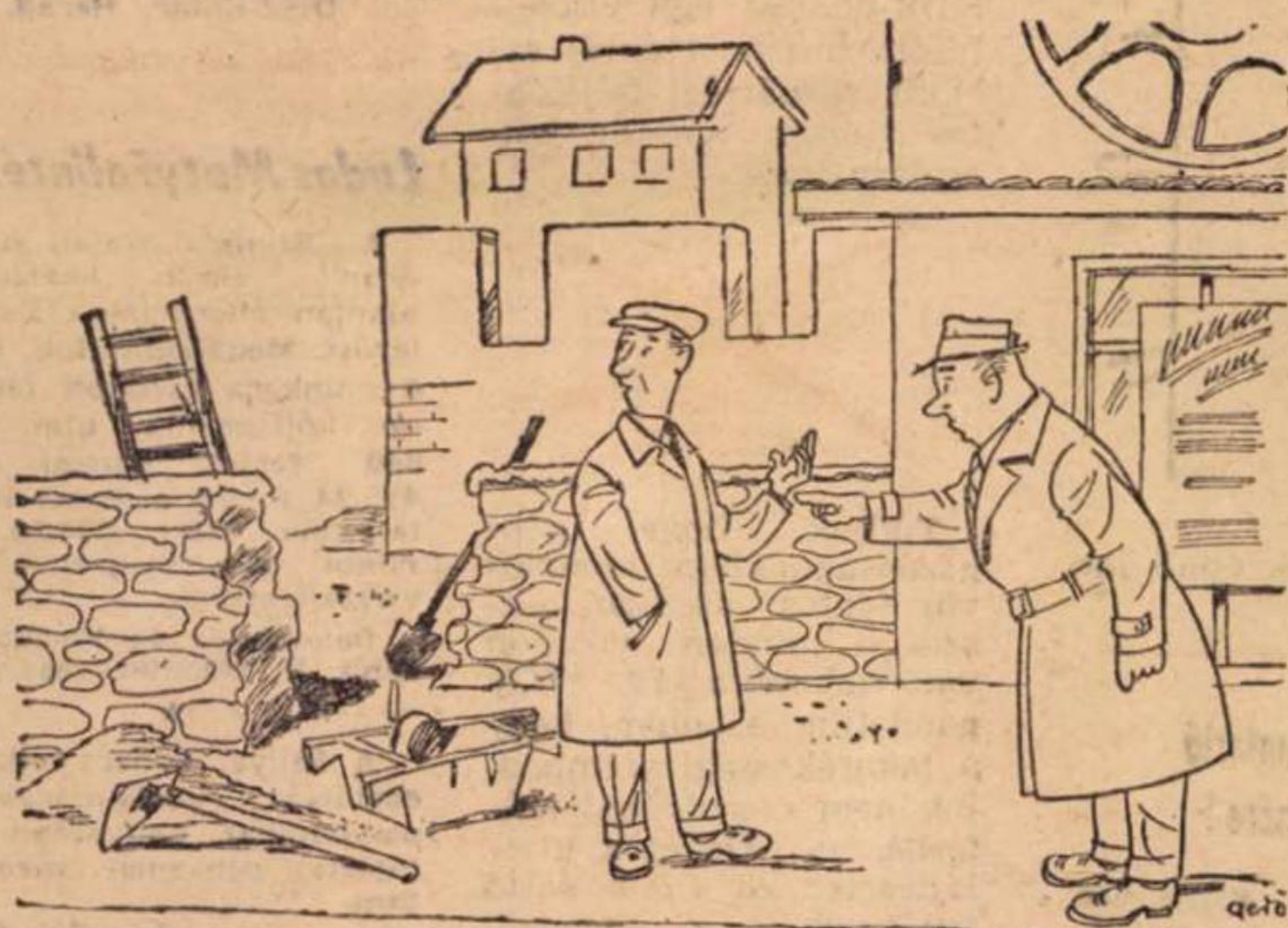
N. P. Grebeskova filmszínésznő

Ünnepel a három kitüntetett együttes

A már régebben kit[illegible] Néphadsereg Együttese táncraperdül a Munka Vörös Zászló Érdemrendjével most kitüntetett Nemzeti Színhá[illegible]észetesen az Opera húzza a talp alá valót.

A veszprémi színház előtt

— Nicsak, a színházépület mellől eltolták a falat!

— Nem a falat, a határidőt. A tatarozást júliusban kezdték, január 1-re ígérték és talán augusztus 1-re kész lesz.

Szó szerint

(A Faluszínház művészeit a nézők elhalmozzák ajándékokkal.)

— Köszönjük. Csak úgy hízunk a sikertől . . .

MIRE NEM GONDOL EGY SZERKESZTŐ...

A tárca röviden arról szólt, hogy egy kocsis veri a lovát.

Az író beküldte az egyik napilaphoz.

Pár hét múlva hívatta a szerkesztő.

— Jót írtál! — mondta neki lehúnyt szemmel és megnyalta a szája szélét. — Nagyon jót írtál . . .

A szerző szemérmesen mosolygott.

— Egy-két észrevételem azonban lenne, ha nem veszed rossznéven.

— Csupa fül vagyok! Hallgatlak!

A szerkesztő feltette a legvastagabb szemüvegét és így szólt:

— Kérlek, azt nem lehet leírni, hogy a kocsis veri a lovát, mert akkor azt fogják hinni, hogy szerte Magyarországon minden kocsis veri a lovát, ami nem igaz, vagy te talán azt akarod mondani, hogy minden kocsis veri a lovát?

— Dehogy, dehogy! Szó sincs róla!

— Nahát! — bólintott a szerkesztő elégedetten. — Akkor adj egy nevet a főhősödnek . . .

— Legyen, mondjuk, Varga!

— Juj, csak azt ne! Tudod, hány Varga nevű kocsis van? Mindegyik idejönne és tiltakozna. Vagy talán te azt akarod mondani, hogy szerte Magyarországon minden Varga nevű kocsis veri a lovát?

— Eszem ágában sincs!

— Nahát! Akkor találj ki valami más nevet és minden rendben lesz. Ez már a te dolgod!

— Megállj! Jó, hogy eszembe jutott! Azt is bele kellene írni, hogy melyik utcában történt ez a história, mondjuk a Só utcában, mert különben olyan szinezete lenne a dolognak, mintha szerte Magyarországon minden utcában ütnék a lovakat, ami ugyebár nem igaz. Vagy talán te ezt akarod mondani?

— Nem! Nem akarom!

— No és, ha már ezt is kijavítottad, akkor nem marad más hátra, mint az, hogy megjelölj egy időpontot is, persze csak úgy körülbelül, mert azt mégsem lehet mondani, hogy szerte Magyarországon, reggeltől estig — félóra ebédszünettel verik a lovakat, vagy talán ezt akarod mondani?

— Nem!

— Hát akkor minden rendben... Köszönöm!... Szervusz!

Az író hazament, átdolgozta a tárcát, a kocsist elnevezte Steffenstingel Albertnek és megnyugodva visszaküldte az írást a lapnak.

Pár nap múlva a következő levelet kapta:

„Drága barátom! Nem tudom, honnan szerezted be az információdat, mi érdeklődtünk a SZEFU-nál: Steffenstingel Albert nem dolgozik náluk. Szeretettel üdvözöl: A szerkesztő."

(mikes)

A PLAKÁTRAGASZTÓ ÚJ TRÉFÁJA

Akiknek szívesen tapsolunk

Ascher Oszkár jubilál. Már 35 éve tapsolunk neki szívesen.

Vendég ante portás

Amikor a forgóajtón eléjük penderülök a bőröndömmel, mint tapasztalt, fényes portákat bejárt ember, illemtudóan köszönök.

— Alázatos jóestét kívánok, tiszteletem.

Úgy látszik azonban, nagyon nyers voltam, mert a portások — általában kettesével, hármasával szoktak ott álldogálni — fel sem pillantanak. Papírokat lapozgatnak és nekikezdenek a képeslapok olvasásának. El sem tudják fogadni a köszönésemet.

— Kérem tisztelettel, egy szoba kéne...:

Összenevetnek.

— Szoba! Márminthogy: szoba! — fordul egyik a másikhoz.

— Ez is jól adja! — fordul a másik az egyikhez.

Végül a harmadik egy pillantásra érdemesít, mint tisztelettudó ácsorgót.

— Nincs! — mondja szeliden rezegtetve, de ebben már a százalék és az is benne rezeg, hogy „Erigy kisöreg gyorsan a fenébe!"

— De kérem szépen, nekem foglaltak szobát.:ı

— Mikor!? — dörren valaki az együttesből.

— Két hónapja, és azóta is minden nap telefonálnak...

— Hazugság! — szól a portás, mintegy ellentmondásképpen — akkor mi már nem vehettünk fel rendelést... Teli vagyunk brazil bélyeggyűjtőkkel!

Halandó vagyok és éreznem kell, hogy ő mennyire nem vesz engem brazilszámba, és mennyire nem törődne azzal sem, ha bélyeget gyűjtenék is. Itt befellegzett.

— És lennének szívesek megmondani legalább azt, hogy melyik szállodában próbálkozhatnék?

Nem hiába tartoznak a szállodák egy-egy tröszthöz, a válaszból is kicsendül az egység.

— Semelyikben.

Amikor vígjátéki figuraként — minden szobáért esdeklő alak az — távozom, a portások nagyon szellemesen és frappánsul, megint nem köszönnek.

De a sors néha kegyetlenül megtréfálja az embert, mert előfordult már olyan is — milyen menynyei szavak! — hogy más alkalommal így szólt a portás:

— Elhelyezést tudok adni.
— Hanyadmagammal, könyörgöm?
— Tizen lesznek.
— Kisebb szobában nem lehetne, esetleg, netántán?...
— De! Ott tizennégyen lesznek, viszont a szoba kisebb.

Ilyenkor a leghelyesebb az utcán süvöltő szélre gondolni és arra, hogy a padok még befagynak éjszakára és más reprezentatív szállóban csak olyan szoba jut, ahol harmincketten leszünk, plusz hat ló, Ilyenkor tehát kérni kell a kulcsot.

— Majd este hatra jöjjön ide! Addig nem mehet fel!

Másnap aztán megtudom, hogy miért. Mondjuk tanulni akarok a szobámban — leszaladok a borbélyhoz, gondolom, addig kitakarítanak.

Visszamegyek, se híre, se hamva a szobaasszonynak. Beülök egy délelőtti moziba, majd visszatérek onnan — még mindig vetetlen valahány ágy. Gyalog átsétálok Pestújhelyig és éppen ellenkezőleg, már délután három óra, de a takarítóasszony még sikerrel őrzi az inkognitóját.

Viszont a portán közlik csekélységemmel, hogy reggel hatkor el kell hagynia a tizednyi szobát, mert jönnek a perui kuglizók, vagy valami ilyesmik.

Reggel hat előtt feldörömbölnek bennünket és percek multán már lehet fizetni.

— Telefon? — kérdi a portás, míg firkálja a számlát.
— Nem volt. Nincs is a szobában telefon.

— Akkor csak öt beszélgetést írok be — válaszolja jóságosan.

— Köszönöm szépen — hálálkodom neki és mint ex-vendég a biztonság kedvéért adok neki húsz forintot, hogy legközelebb is ilyen kedves legyen, amire van némi remény, mert a pénzt — családiasan — meg se köszöni, sőt, felháborodott arccal, mint akit ez az összeg megsértett, bevágja a kasszába.

Hogy hol történt mindez? Titok. Az én titkom, valamint a három portás titka, továbbá mindazoké, akik ilyen szállodába járnak szobát kunyerálni.

Szántó Tibor

A kétnevű ember panasza

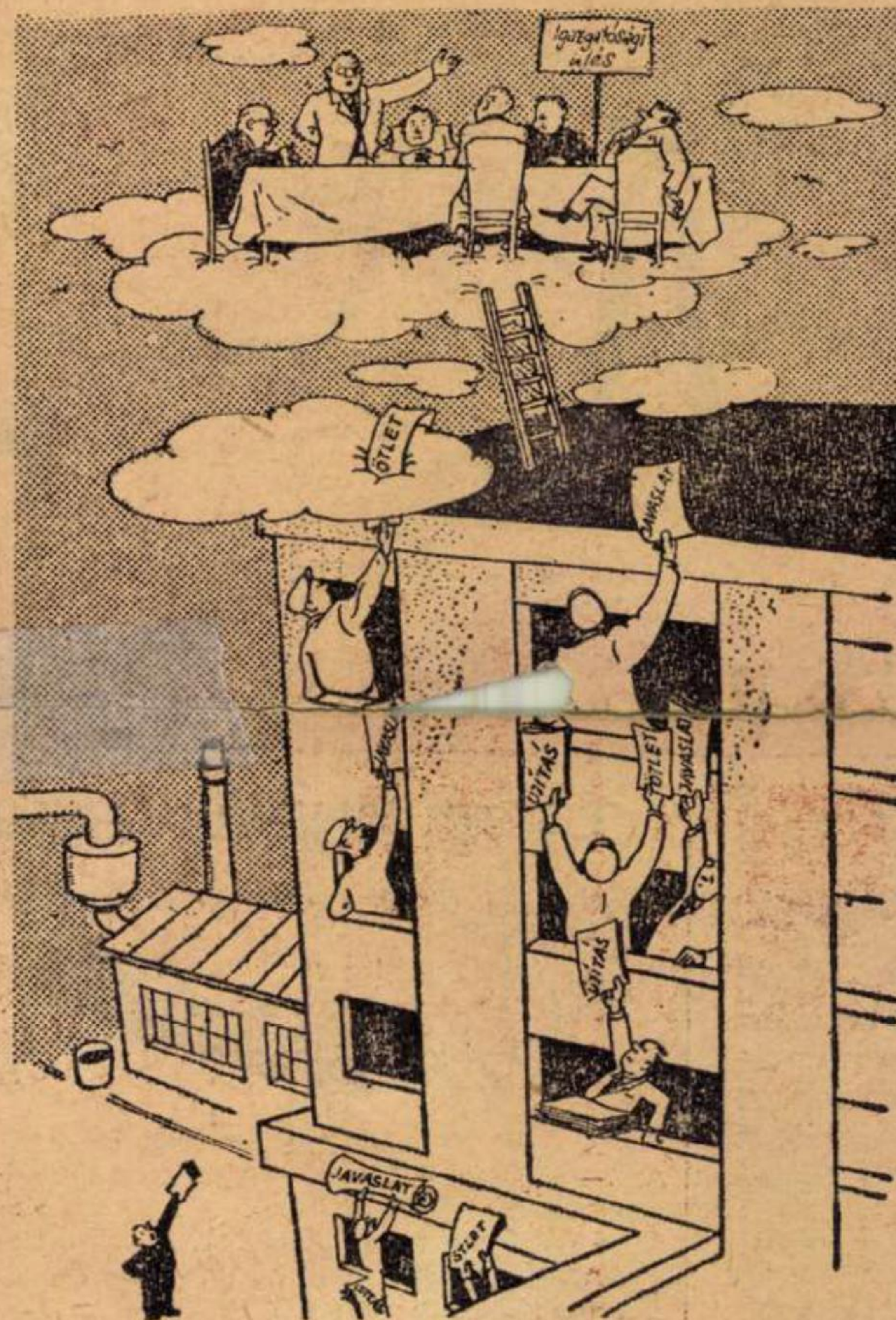
Amikor megszülettem, a szüleim Tibornak neveztek el, de a keresztanyám — aki bizonyára nem is sejtette, hogy ezzel a jelentéktelennek látszó dologgal mekkora bonyodalmat fog okozni az életemben — a Tibor név mellé a József keresztnevet is beíratta a keresztlevelembe. Tizenkét esztendős koromig mindenki Tibornak nevezett. Akkor anyakönyvi kivonatot kaptam, amelyben Tibor helyett József szerepelt. Azóta állandóan cserélgetik a tisztviselők a nevemet; irataimba hol Józsefet, hol Tibort írnak be, attól függően, hogy kinek melyik rokonszenvesebb. Én egyébként változatlanul Tibornak érzem magam.

Amikor a személyi igazolványok kiváltására került a sor, minden eddiginél meglepőbb dolog történt. Nem kaptam igazolványt, mert nem tudták megállapítani az igazi keresztnevemet. Azt javasolták, hogy forduljak névkiigazítási kérelemmel a Belügyminisztériumhoz. Fordultam: tavaly november 10-én kezdtem először a kérelmezést, de hiába írtam az ajánlott levelek sokaságát, semmiféle intézkedés nem történt.

S mivel személyi igazolványom nem volt, a munkahelyemen nem kaphattam meg a fizetésemet. Csak később folyósították. A személyi igazolványomat azóta sem kaptam meg... Remélem, hogy a Ludas segítségével gyorsan hozzájutok. Akkor a hivatalos iratokban végre igazi nevem fog szerepelni és járandóságom kifizetése körül se lesz késedelem.

Domán Tibor
(és nem József!)
Székesfehérvár, Rácz u. 8.

Szónok a felhők felett

— Elvtársak, becsüljük meg a dolgozók építő javaslatait!

Színházaink figyelmébe!

Az 1954/55-ös színházi évadra bérletet váltottam az Erkel Színházba és kombinált bérletet az Operaházba, illetve a Madách Színházba. A bérletek árát januárig pontosan befizettem. Addig

minden hónapban láttunk is egy-egy előadást. Azóta egy sem volt, pedig nyolc előadás még hátra van.

Sérelmesnek tartom, hogy január 1 óta nem volt előadás. Helytelenítem, hogy ilyen hosszú szünetek vannak egy-egy bérleti előadás között.

Kellner György
Bp., V., Alpári Gy. u 12.

A pécsi Útfenntartó Vállalat címére!

Baranyában, Kishajmás községben lakunk. Községünk meredek dombokkal szegélyezett völgyben fekszik. Az esőzések és hóolvadások következtében a dombokról lerohanó víztömegek homokos kavicstörmeléküket lerakva, eltömik a községünk központjában lévő egyetlen áteresztt. Így a megvadult víz kitörhet a köves út felé és elöntheti az alacsonyabban fekvő házakat.

A pécsi Útfenntartó Vállalatot már többször sürgettük, hogy építsen nagyobb keresztmetszetű, átfolyónyilással rendelkező hidat. Többször megígérték, de máig sem történt semmi. Megint esik az eső, olvad a hó és a környékbeliek várják a gyors intézkedést, amely remélhetőleg nem késik sokáig.

MÁTÉ JÁNOS
és még 11 kishajmási lakos

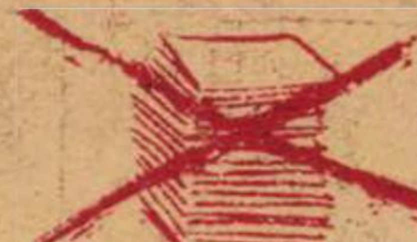
Furcsa KDB-döntés

Jucika, tizenkilenc éves szőke kislány, velem szemben ül a hivatalban. Az egyik nap, amint Jucikára néztem, láttam, hogy egy levélszerű papírlapot forgat az ujjai között, elpirul, majd még pirosabb lesz, aztán gyorsan eldugja a levelet a

többi papír közé. Gondoltam, hogy valami szerelmeslevél, illetékes fiatalembertől, aki lángoló szavakkal ecsetelte sírig és még azon túl is tartó szerelmét. Imigy megmagyarázva magamnak a dolgokat, megbocsátóan elfordultam s tovább folytattam munkámat.

Egyszercsak megszólal Kerekes kartárs: „Jucika, úgy tudom, megjött már a Közületi Döntőbíróság döntése a faügyben, nincs magánál?" Jucika erre előszedte a többi iratok alól azt a levelet, amelyet én az előbb szerelmeslevélnek néztem. Nem értettem Jucika zavarát, az elpirulás okát. Dehát ilyen egy hamvaslelkű, szőke kislány tizenkilenc éves lelke. Még egy száraz KDB-döntéstől is az arcába fut a vér. Kerekes kartárs egy darabig forgatta az iratot, aztán így kiáltott fel: „Hát ez mi?" Kíváncsian a hátamögé gyűltünk, belekukucskáltunk a KDB-döntésbe, illetőleg a döntés hátlapjába. Egy utcai kaland részletes leírása volt rajta. Az eset a Népszínház utcában kezdődött, egy Király utcai szállodában folytatódott és a rendőrségen és a bíróságon fejeződött be — anno 1930. Nem kell magyaráznom, hogy a KDB-döntést egy kiselejtezett, huszonöt évvel ezelőtti rendőrségi feljelentés üresen maradt hátlapjára írták.

Tudjuk, hogy népgazdaságunkban rendkívül fontos szerepet játszik a minden vonalon való takarékosság. Úgy gondoljuk azonban, hogy a takarékossági szempontok nem szorulnának háttérbe, ha ezeket a kiselejtezett és ízlést sértő ügyiratokat a Fővárosi Bíróság házilag „szakmán" belül használná fel.

Egyébként a fenti levél 29/Á/33705/1954—6. szám alatt 1955. február 15-én érkezett a RAFILM Vállalathoz.

Gálfalvi István

Ismét kerékpárról van szó..

Január 13-án az orosházi Állami Áruházban vásároltam egy „Csepel"-kerékpárt. Ez a kétkerekű jármű párhetes használat után gyári hibából kifolyólag egyik utam alkalmával „öszszecsuklott" alattam. Visszavittem az áruházba, hogy cseréljék ki. A gépet átvették és elküldték a békéscsabai Vasipari Vállalathoz. Innen továbbküldték a budapesti Rákosi Művekhez. Ajánlott levelet is írtam a Rákosi Műveknek, de még csak választ sem kaptam. A csabai vállalat is sürgette az elintézést, — ugyancsak eredménytelenül. Én a kerékpárt azért vettem, hogy munkámat megkönnyítsem vele, most pedig ott tartok, hogy munkatöbbletetem lett, mert most még a kerékpárom után is futhatok...

Faragó János
Csanádapáca

Helyiséget kér a herédi DISZ

DISZ-szervezetünk helyiségét két évvel ezelőtt elvették terményraktárnak és még a mai napig sem kaptuk vissza. A községben azóta nincs olyan terem vagy szoba, amelyet fiataljaink a magukénak mondhatnak. A herédi fiatalok az utcán, vagy a faluszélen jönnek össze. Csak gyűlés céljára kapjuk meg néha az iskola egyik termét. Az illetékesek talán azt hiszik, mert szervezetünk a teremhiány ellenére igyekszik jó munkát végezni, egyáltalán nincs szükségünk egy állandó DISZ-helyiségre?

Szeretnénk, ha problémánkat az illetékesek és nem a tavaszi jó idő oldaná meg.

Juhász János
DISZ-titkár, Heréd.

Ludas Matyi elintézte

A „Szimpla szalag dupla áron" című közlemény alapján ellenőriztük a számlázást. Megállapítottuk, hogy a munkára fordított tényleges költségeink után nem 840 forint, hanem csak 455.24 forint a jogos követelésünk, ezért 384.76 forintot a megrendelőnek visszafizettünk.

Dekorációs és Kirakatrend. V. Hódmezővásárhely.

★

A Sellyei Tanács pénzügyi osztálya közbenjárásukra panaszomat kedvezően elintézte: pénzemet megkaptam.

Csordás János
Pécs.

★

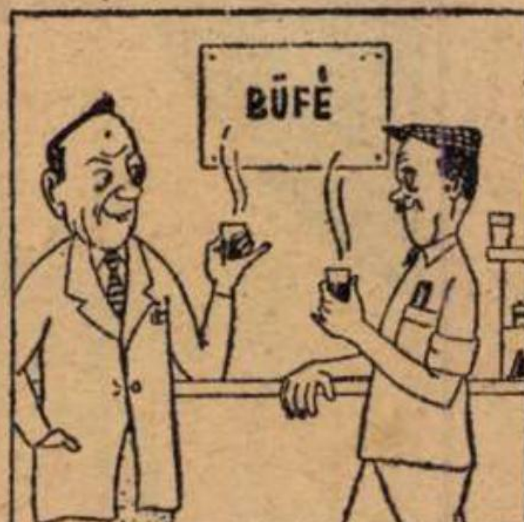
Hálásan köszönöm segítségüket! A VII. kerületi Ingatlankezelőség a Vegyesipari Javító Vállalattal szobám falát bevakoltatta.

Márkus Imréné
Bp., VII., Péterffy S. u 7.

Üzemi büfélátogatók figyelmébe!

Mese...

...és valóság.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő) TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda V., Lapterjesztési ügyek: V., József nádor tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda. Budapest. VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405.000